

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

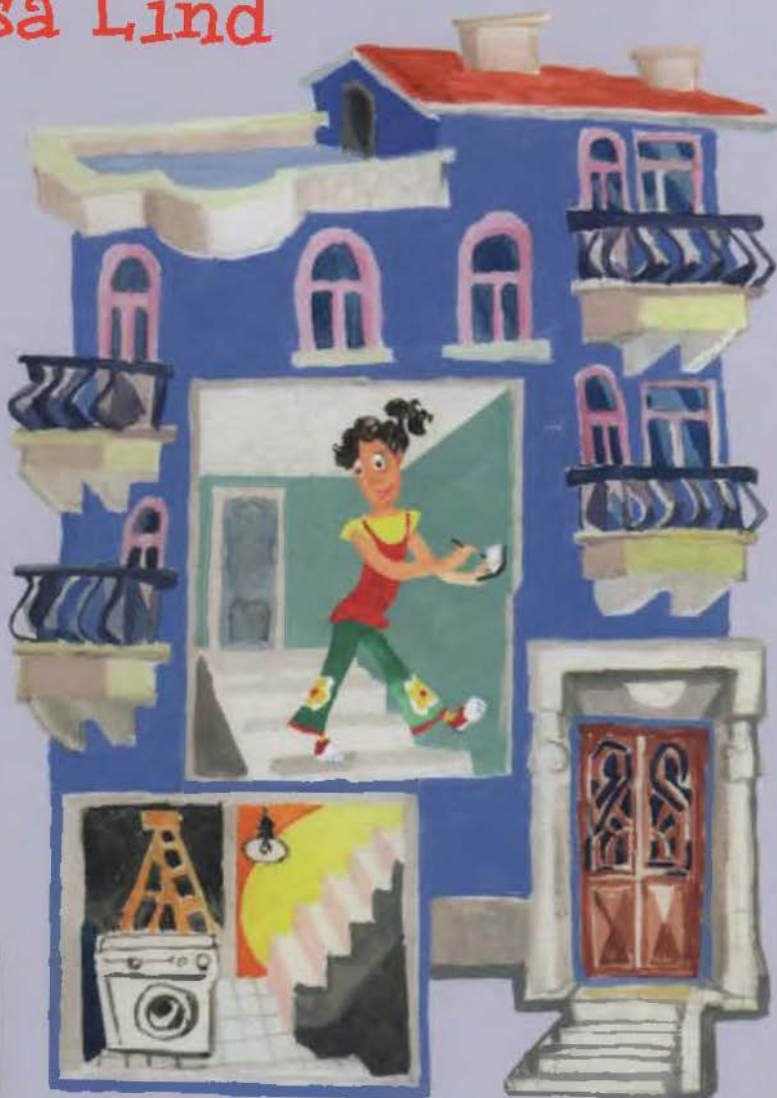
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELLİKA TOMSON'un Keşif Günlüğü

Åsa Lind

KANAT
COCUK

ASA LIND, 1958 yılında İsveç'in kuzeyinde küçük bir köyde doğdu. Çocukluğu, dünyanın merkezi saydığı mutfakta masallar, öyküler ve şarkılar dinleyerek geçti. Gazetecilik, senaristlik, açıcılık, öğretmenlik, huzurevinde bakıcılık, çocuk piyesleri yazarlığı, illüstratörlük yaptı ve radyo programları hazırladı. "Çocukların bakış açısından büyüklerin ahmaklığını ve doğanın sırlarını felsefi bir derinlikle, şiirsel ama anlaşılır bir dille" anlattığı Kumkurdu kitapları ile ün kazandı ve 2003 yılında Nils-Holgersson ödülüne layık görüldü. Lind kitaplarında, atomların dünyasından ölüm kadar hiçbir şeyin çocuklara anlatılamaz olmadığını altını çiziyor.

HAKAN GÜRSOYTRAK, Marmara Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesinde ve Mimar Sinan Üniversitesi Resim Bölümünde lisans eğitimi gördü. İngiltere'deki Reading Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesinde lisansüstü ve Anadolu Üniversitesinde sanatta yeterlik yaptı, ardından aynı üniversitede öğretim üyesi olarak çalıştı. Halen Mimar Sinan Üniversitesi Temel Tasarım Bölümünde görev yapmaktadır. Pek çok kişisel serginin yanı sıra Hafriyat Grubunun sergilerinde de yer alan Gürsoytrak, çalışmalarını yurtiçi ve yurtdışında serbest olarak sürdürmektedir.

Ellika Tomson'un Keşif Seyahati

ÅSA LIND

Resimler
HAKAN GÜRSOYTRAK

Çeviren
ALİ ARDA

Kanat Çocuk 8
ELLİKA TOMSON'UN
KEŞİF SEYAHATI
ÅSA LIND

1. Baskı: Temmuz 2009
ISBN 978-975-8859-95-5
Yayınçılık sertifika no: 10468

© Metin: Åsa Lind, 2008

© Resimler: Hakan Gürsoytrak, 2009

1. Baskı: Raben&Sjögren, İsveç, 2008

© Yayın hakları Pusula Yayıncılık Ltd. Şti., 2009

Kanat Kitap, bir Pusula Yayıncılık Ltd. kuruluşudur.

Bu eserin tüm hakları Oden Telif Ajansı aracılığıyla satın alınmış,
Norstedts Agency ile yapılan anlaşmaya dayanılarak yayımlanmıştır.

Özgün adı: *Ellika Tomsons första bok*

İsveççeden çeviren: Ali Arda

Dizi editörleri: Zeynep Doğukan, Pelin Tunaydın

Baskı: Ömür Matbaacılık, tlf. (0212) 422 76 00

Kanat Kitap

İnönü Cad. Dümen Sok. No. 1/4 Gümüşsuyu 34427 İstanbul

tlf. (0212) 252 42 80 pbx • faks: (0212) 293 15 44

e-posta: kanat@kanatkitap.com

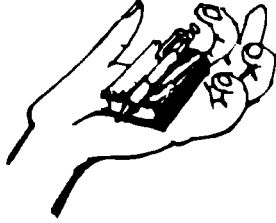
www.kanatkitap.com

www.kanaticocuk.com

İçindekiler

Ellika Tomson'un Keşif Seyahati Nasıl Başladı	1
Komşudan Müzik Sesi Geliyor	8
Janus'un Evinde	15
Kavgacı İki İyi Teyze	22
Yabancı Kapıları Çalmak	29
Bır Kartı Okuma Sanatı	35
Bir Şekerleme ya da İki	42
Ellika Düşmanlarla Karşılaşıyor	49
Pampas'ın Tamirhane Evinde	56
Kafeste Bir Hayvan	63
Apartmanın Altın Küpeli En Havalı Çocuğu	70
Kesip Attıktan Sonra Pişman Olmak	77
Merdiven İnip Çıkmanın En Son Yolu	84
Bir Anahtar Nasıl Ele Geçirilir	91
Beklenmedik Arkadaşlık	98
Geriye Bir Tek Şey Kaldı	105
Sonsöz – Son Bir Şey Daha	112
Kaşif Ellika Tomson'un Gerçek Öyküsü	118

ELLİKA TOMSON'UN KEŞİF SEYAHATI NASIL BAŞLADI?

Mayıs sonlarında olağan bir cuma günüydü. Ellika Tomson okuldan eve dönmektedir. Çok ama çok yavaş yürüyordu.

Başını önüne eğmişti, ne bir şey görüyor ne de işitiyordu.

Neredeyse uyurgezer gibiydi.

Pampas'ı görene kadar böyle yürüdü. Belki de onu görmemiş, sesini duymuştu. Ya da Pampas'ın dayan-
dığı uzun süpürgeye ayağı takılmıştı, yani neredeyse
takılacaktı.

– Hey Ellika Tomson, dedi Pampas. Ne oldu böyle sana? Ne bu salyangoz hızında yürümeler?

Ellika okul çantasını sırtından çıkarıp pat diye kaldırıma bıraktı.

Başını kaldırıp Pampas'a baktı – yani Clifford Karlsson'a, Pampas'ın gerçek adı buydu. Ellika gibi o da mavi, yüksek apartmanda oturuyordu. Ama o en alt kattaydı. Ellika ile karşılaştığında pizzacının bahçesini temizlemeye gidiyordu. Onun işi buydu, Clifford Pampas Karlsson'un. Süpürür, çare bulur ve hallederdi. Bozulan şeyleri onarırdı. Bir şeylere yardımcı olurdu. Ama durup konuşmaya da her zaman vakti vardı.

Özellikle de Ellika'yla.

Süpürgesine dayandı ve sorusunu yineledi:

– Ne oldu Ellika Tomson? Hızını mı kaybettin bugün?

Ellika kaldırımında duran parlak şişe kapağına bir tekme attı. Daha doğrusu, kapağı iskaladığından tekme çantasına geldi.

Pat. Çantanın tam ortasına.

– Keşke bir kuş olsaymışım, dedi Ellika. Kesinlikle daha iyi olurdu.

– Kuş mu? Niye ki? diye sordu Pampas.

– Kuş ya, dedi Ellika. Canın ne istiyorsa onu yaparsın. Hem de her zaman – uçarsın, yüzersin ve aklına başka ne geliyorsa...

– Akşamları da solucan yersin, dedi Pampas. Çok eğlenceli bir şey...

– Evet, dedi Ellika, ve yüz yıl önce ölmüş moruk-

lar hakkında sıkıcı kompozisyonlar yazmana da gerek kalmaz.

Pampas, Ellika'ya baktı. Başını kaşdı.

– Önemli biri mi ölmüş? dedi. Yani hakkında yazılması gereken?

– Evet, Kristof Kolomb, dedi Ellika. Onun hakkında iki koca sayfa yazılacak!

– Haa, şu Krille Kolomb, dedi Pampas. Hani şu Hindistan'ı bulamayan adam.

– Hayır, Amerika'yı keşfeden adam, dedi Ellika. Ya da başka bir kâşif hakkında yazılacakmış.

– Yani sen yazacaksın, değil mi? dedi Pampas

Ellika başını salladı. Ve gözlerini sokağın ortasında ekmek kırıntılarını gagalayan serçeye çevirdi.

– Peki ne yazacaksın? diye sordu Pampas.

– Adı neymiş, ne zaman ölmüş ve offff..., dedi Ellika. Ve ne yapmış. Hangi ülkeleri ya da hayvanları keşfetmiş. Ya da ırmakları... bir bilsem...

Okul çantasına bakıp iç geçirdi.

– Bugüne yazmış olmam gerekiyordu. Ama unutmuşum.

– Öğretmenin de biraz kızdı, değil mi? dedi Pampas.

– Ne birazı, küplere bindi, dedi Ellika. Pazartesiye kadar mutlaka yazmam gerek, yoksa annemle konuşacakmış. Eğer kendime çekidüzen vermezsem böyle yapacakmış.

– Bak sen, böyle mi tehdit etti? dedi Pampas.

– Evet, üstelik Kolomb hakkında hiçbir şey bilmiyorum, dedi Ellika. En azından, iki sayfa dolduracak kadar bilmiyorum.

Yeniden iç çekti. Pampas bir süre sustu. Süpürgeyi kaldırıp yolda duran birkaç sigara izmariti ile parlak bir dondurma kâğıdını süpürdü.

– İki sayfa, çok komik, dedi Pampas. Çok az! Ben-ce bir kitap yazmalısın.

– Bir kitap mı? Kolomb hakkında mı? dedi Ellika.

– Hayır, Ellika Tomson hakkında, dedi Pampas. Ne de olsa onun hakkında bir sürü şey biliyorsun, öyle değil mi?

– Ama ben kâşif değilim ki, dedi Ellika.

– Değilsin ama olabilirsin, dedi Pampas.

Ellika, Pampas'a baktı. Saçları beyazlamış, yüzü kırışmıştı. Buruşuk pantolonu toz içinde kalmış, kah-verengiye dönmüştü. Yoksa yeşile mi? Üzerinde ona çok bol gelen çizgili bir gömlek vardı. Ellika onun başkalarıyla alay etmeyeceğini biliyordu.

– Ama nasıl? dedi. Nasıl kâşif olacağım? Ben bir yere gidemem ki.

– Evet, biliyorum, dedi Pampas. Ama bir şeyler keşfetmek için mutlaka uzaklara gitmek gerekmez ki. Elindeki süpürgeyi bıraktı.

– Bugün otobüs durağının etrafını temizliyordum, dedi. Bir şey buldum... dur biraz...

Ceplerini karıştırdı. Küçük, siyah bir not defteri çıkardı. Kulağının arkasına sıkıştırdığı kalemi aldı ve defteri açıp bir şeyler yazmaya başladı. Uzun süre yazdı. Sonra ciddi bir ifadeyle defteri Ellika'ya uzattı.

Ellika aldı. Ve ilk sayfayı okudu:

*Ellika Tomson'un keşif seyahati
Tramper Sokağı boyunca uzanan
masmavi apartmanın etrafında dolaşırken...
İŞTE O ZAMAN – keşfetti ki...*

Ellika ikinci sayfayı çevirdi, ama sayfa boştu. Evet, defterin diğer sayfaları bomboş, bembeyazdı.

– Ben ne keşfetmişim ki o zaman? dedi Ellika.

– Ben nereden bileyim, dedi Pampas. Bu senin keşif seyahatin!

– Burada, apartmanın etrafında, öyle mi? dedi Ellika.

– Evet, böylece otobüse binmen de gerekmez, dedi Pampas.

Ellika defteri evirip çevirdi. Yepyenydi. Siyah kapaklı ve çok inceydi. Öyle küçüktü ki, neredeyse avcunda kayboluyordu. Kalem ise siyah bir kurşunkalem idi. Kısa ve kalındı. Şöyle bir çevirince ucu dışarı çıkıp içeri giriyordu.

– Ama nasıl yazacağımı bilmiyorum, dedi Ellika.

– E çok kolay, dedi Pampas. Yalnızca, “bir şey keşfettim” ya da “keşfettim ki” diye yazacaksın – sonra da gerisini getirirsin.

– Gerisini getirmek mi, nasıl yani? dedi Ellika.

– Aman işte, mesela etrafında neler görüyorsan, dedi Pampas.

Ellika apartmana baktı. Aşağıdan yukarıya, en üst kata kadar dikkatle inceledi. Ve balkonda duran annesini gördü. Elini kolunu sallıyor ve bağırarak bir şeyler söylüyordu. Söyledikleri, sokaktaki araba gürültüleri arasında kayboluyordu haliyle.

– Bugün biraz sinirli gibi, dedi Pampas.

– Onunla karşılaştın mı? dedi Ellika.

Siyah not defterini pantolonunun arka ceplerin-

den birine soktu. Tam da cebine göreydi. Kalemı de öteki cebine koydu.

– Sen gelmeden biraz önce çöp bidonlarının yanında gördüm, dedi Pampas.

– Peki ne dedi? diye sordu Ellika

– Eh işte, bir şeye deli olmuş ve sen geç kalmışsın... Yoksa tersi miydi?

Ellika içini çekti.

– Off, bugün olmasın!

Pampas gülümsedi. Süpürgeyi omzuna aldı ve apartmanın ağır, kahverengi giriş kapısını açtı.

– En iyisi sen koşmaya başla Ellika Tomson, dedi.

Ellika da öyle yaptı. Okul çantasını kapıp aceleyle apartmana girdi. Trampet Sokağını boydan boya kaplayan masmavi apartmanın yedi kat merdivenini koşarak tırmanmaya başladı. Asansöre binse bu kadar hızlı çıkamazdı. Merdivenin son basamağında bir süre durdu. Yere oturdu. Not defteriyle kalemini çıkardı. İlk sayfayı açıp yazmaya başladı.

O anda aklına ne geldiyse yazdı.

Keşfettim ki...

Keşfettim ki annem çok küçük.

Bir kibrit çöpü kadar. Ama kolları da var.

Ve Pampas'ın kulagında gri kıllar var.

Ve kulakları çok büyük.

KOMŞUDAN MÜZİK SESİ GELİYOR

Ellika eve girdiğinde annesi kollarını kavuşturmuş, mutfak kapısının önünde onu bekliyordu. Öfkeliydi ve ellerinden bulaşık suları damlıyordu.

– Bir saat! dedi. Okuldan eve gelmen nasıl bir saat sürer? Ne işler karıştırıyorsun? Endişelendiğimi bilmiyor musun?

Ellika çantasını yere bıraktı.

– Pampas’la karşılaştım, Pampas dedi ki...

Sustu. Annesi bir elini dur der gibi kaldırmıştı.

– Şşşşş! Duydun mu? dedi.

Ellika kulak kabarttı. Donk donk diye zayıf bir ses geliyordu. Neredeyse bir kalp atışına benziyordu – donk donk, donk donk, donk donk...

– Biri bir şey mi yapıyor? dedi. Müzik mi?

– Çıldıracağım, dedi annesi. Hep aynı plak.

Arkasını döndü. Mutfığa girdi, tabak çanak tıngırıtısı ve köpükler arasında bulaşığa gömüldü.

Ellika odaları dolaşarak sesi dinledi. Donk sesi en çok annesinin çalışma odasında duyuluyordu. Bir ki-

tap yığnını kenara çekip kulağını duvara dayadı. Ses-
sizce hole geçti ve dışarı, merdivenlerin başına çıktı.

Bir süre durup dinledi – donk donk, donk donk.

Yan komşunun kapı zilini çaldı.

Kapıda yazılı ismin üzerinde parmağını gezdire-
rek bekledi.

Miriam Mandelsten.

– Ooo, merhaba! Sen misin Ellika! İçeri gel!

Miriam kapıyı ardına kadar açtı. Donk sesleri şim-
di müziğe dönüşmüştü. Ellika, dans ederek oturma
odasına giden Miriam'ı izledi. Her yerde küçük ku-
maş parçaları vardı. Üst üste yığılmışlardı. Benekli,
çizgili, düz renk. Koltukta, masada ve yerde. Hatta pi-
kabın üzerinde bile bir yığın kare biçiminde küçük
kumaş parçası vardı.

– Bunlarla ne yapıyorsun? diye sordu Ellika.

– Yama işi bir örtü dikiyorum, dedi Miriam.

Daha doğrusu, sesini duyurabilmek için bağırdı.
Müziğin sesi o kadar yüksekti ki.

Bağdaş kurarak yere oturdu ve Ellika'ya yama işi
bir örtünün nasıl dikildiğini gösterdi. Önce bir iğneye
iplik geçirdi. Sonra kare biçimli kumaş parçalarından
birini diğerine diki.

– Önce ikişer ikişer dikiyorum, dedi Miriam. Son-
ra dörder, sonra sekizer ve sonra on altışar, sonra da
otuz ikişer ve sonra altmış dörder – yani hepsini bir-
birine ekliyorum, her bir parçayı, anladın mı?

Ellika anlamıştı. Yani şöyle böyle.

– Dünyanın en büyük yama işi örtüsü olacak bu, diye ekledi Miriam.

– Dünyanın en büyük yama işi örtüsü mü? dedi Ellika.

– Evet, dedi Miriam. Futbolda dünyanın en iyisi değilim, gerçekten değilim ve berbat bir sesim var, şarkıcı da olamam. O halde başka bir şeyde dünyanın en iyisi olmalıyım diye düşündüm.

– Yama işi örtüde, dedi Ellika.

– Evet, ama bir tane dikmek yeter. Ama ancak dünyanın en büyük yama işi örtüsü olursa.

İp yumağına uzandı.

– Bunca kumaş parçasını nereden buldun? diye sordu Ellika.

Miriam bir kahkaha attı.

– Ne kadar çarşaf varsa kesip parçalara ayırdım, dedi. Perdeleri de.

Pencereyi işaret etti. Hiçbirinde perde yoktu.

– Perdesiz daha iyi, dedi. Daha aydınlık oluyor.

Yeni bir kumaş parçası alıp dikmeye devam etti.

Ayak başparmaklarını müziğin ritmine uydurarak sallıyordu.

İğneyi kumaşa batırıp çıkarıyor, batırıp çıkarıyordu – bunu da müziğin ritmine uyarak yapıyordu.

Müzik olmasaydı, özellikle de şimdi çalan plak,

Miriam'ın tek bir parça dahi dikemeyeceğini dűşündű Ellika. İğne işlemeyecek, iplik havada asılı kalacaktı. Belki de Miriam'ın kendisi bile donup kalacaktı. Havaya asılı bir buz parçası gibi olacaktı.

Ama müziğin sesi gerçekten de çok yüksekti.

– Miriam, dedi Ellika. Biliyorsun annem...

Miriam başını kaldırdı. Gülümsedi ve ayak parmaklarını oynatarak Ellika'nın sözünü bitirmesini bekledi.

– Şey, benim annem de, dedi Ellika. O... o da iyi şarkı söyleyemez.

Miriam'ın yüzündeki gülümseme yayıldı. Neredeyse kahkaha atacaktı.

– Evet, biliyorum, dedi.

– Nasıl yani? Sen nereden bilebilirsin ki? dedi Ellika.

– Şey, sabahları, dedi Miriam, duşa girdiğinde...

Ellika kahkahalar atarak gülmeye başladı. Sabahları, duşta! Annesinin duşta opera şarkıları söyleme alışkanlığı vardı.

En azından söylemeye çalışırdı. Kulağa hoş geldiği söylenemezdi ama avaz avaz bağırırdı. Demek ki duvarın öteki tarafından, Miriam'ın odasından da duyuluyordu.

– Ben başımı yastığın altına gömüyorum, dedi Ellika.

– Ben de, dedi Miriam. Çok işe yarıyor... ama yine de... Bazen delirecek gibi oluyorum.

Miriam bir kumaş parçası daha alıp dikmeye devam etti.

– Bunları annene anlatmazsın, değil mi? dedi. Şarkı söylemeyi bıraksın istemem. Hele de benim yüzümden. Söz mü?

Ellika söz verdi. Miriam’a hoşçakal deyip çıktı. Annesi bulaşığı bitirmişti. Mutfak masasının başına oturmuş, kahve içiyordu. Ellika’ya bakıp gülümsedi.

– Miriam’a mı gittin?

Ellika başını salladı.

– Yama işi bir örtü dikiyor. Dünyanın en büyük yama işi örtüsü olacakmış.

Ellika’nın annesi başını salladı.

– Tabii ya, daha önce de dünyanın en uzun mektubunu yazıyordu, dedi. Ondan önce de ateş yutucusu olmaya karar vermişti... Hatırlıyorsun değil mi? Hani itfaiyenin geldiği o günü?

Başını eğip kahve fincanına baktı. Miriam’ın daire-sinden yükselen donk donk seslerini dinledi. Ellika da dinliyordu. Ve dinlerken örtüyü düşünüyordu. Ve iğneyi. Ve ipliği.

– Aslında onunla konuşmalıydım, dedi annesi, ama doğrusu buna tahammülüm yok. Onunla konuşmaya yani.

– Ama ben ondan hoşlanıyorum, dedi Ellika. Hem de çok.

– Evet, ben de ondan hoşlanıyorum, dedi annesi. Onu şikâyet etmememin nedeni de bu ya.

Ellika'nın annesi ayağa kalktı. Buzdolabından bir torba domates çıkardı.

– Kulak tıkacı al, dedi Ellika. O zaman bir şey duymazsın.

Annesi buna biraz güldü. Ellika'nın şaka yaptığını düşünüyor olmalıydı. Sonra birden ciddileşti. Elinde domateslerle dikilip kaldı.

– Kulak tıkacı, dedi. Bu harika bir fikir!

– Evet, dedi Ellika, ama çok al... Bana da, başkalarına da yetsin.

– Başkaları mı? dedi annesi.

– Hani belki başkalarının da ihtiyacı olabilir, dedi Ellika.

Ama daha ileri gitmedi. Örneğin, opera şarkılarından bahsetmedi. Çünkü Miriam'a söz vermişti. Bunun yerine, “Biraz dışarı çıkabilir miyim?” diye izin istedi. Apartmanın etrafında şöyle kısa bir tur atacaktı. İzin aldı ve kapıdan dışarı çıktı. Merdiven aralığında durup Miriam'ın evinden gelen ve an-

nesinin kulaklarında gümleyen müziği dinledi. Elli-
ka'ya yalnızca kalp atışları gibi geliyordu.

Gümbür gümbür çarpan bir kalp.

Elika arka cebinden not defterini çıkardı. Defteri
okşadı. Yanağına bastırdı. Ilıktı, parlak ve pürüzsüz-
dü.

Bu deftere bir ad vermeliydi.

Dudaklarını defterin siyah, parlak kapağına yak-
laştırıp fısıldadı:

– Tebrikler akıllı bıdık, dedi. Sana KÂŞIFIN GÜN-
LÜĞÜ adını veriyorum.

Sonra merdiven basamağına oturdu, defteri açtı ve
yazmaya başladı.

Miriam Mandelsteyn'in matematiğinin
kuvvetli olduğunu keşfettim.

Parmaklarını kullanmadan bir cırpıda
64'e kadar saydı.

JANUS'UN EVİNDE

Ellika Tomson neredeyse bütün hayatı boyunca Trampet Sokağında oturmuştu. Ondan bir yaş büyük olan Janus da öyle. Janus bir kat aşağıda oturuyordu.

Ellika ve Janus sık sık görüşürlerdi.

Ama okulda değil, okulda birbirleriyle çok nadir konuşurlardı. Sınıfları ayrıydı ve ayrı saatlerde tenefüse çıkarlardı. Okul dışında buluşurlardı. Değişik oyunlar oynar, bazen bisiklet gezintisine çıkarlardı. Bazen de özel bir şey yapmadan, birlikte öylesine vakit geçirirlerdi. Genellikle Ellika bir kat aşağıya, Janus'un evine inerdi.

O gün de öyle yaptı.

Janus'a, keşif seyahatine katılıp katılmayacağını soracaktı. İki kişi olurlarsa daha eğlenceli olurdu. Kapıyı Janus'un annesi açtı. Üzerinde yeşil bir hırka vardı. Kalın, el örgüsü bir hırka. Oysa içerisi de dışarı da yaz gibi sıcaktı.

- Janus evde mi? diye sordu Ellika.

– Evet, odasında, dedi Janus’un annesi. Hadi, içeri gir.

Ellika girdikten sonra Janus’un annesi kapıyı kapayıp mutfağa gitti.

Ellika ayakkabılarını çıkardı. Oturma odasından televizyon sesi geliyordu. Bir horultu sesi de geldiğine göre Janus’un babası evde demekti. Uzandığı yerde uyuyor olmalıydı, ya da oturduğu yerde, televizyonun karşısındaki koltukta.

Janus’un odasının kapısı kapalıydı.

Ellika kapıya vurdu, açtı ve odaya girdi.

Ardından kapıyı kapadı.

Janus eline bir kitap almış, yatağında uzanıyordu. Sarı kapaklı bir kitaptı, Ellika bu kitabın ne olduğunu biliyordu: Büyük Uzay Atlası. Bu kitabı doğum günü hediyesi olarak Janus’a babası almıştı.

– Merhaba, dedi Ellika.

Janus gözünü kitaptan ayırmadan, elini kaldırarak Ellika’yı selamladı. Ellika çalışma masasının yanına oturdu. Janus’un yeni kalemıraşını denedi. Yeşil silgisini kokladı, armut kokuyordu. Sonra bir çizgi roman alıp okumaya başladı. Aslında daha çok sayfalarını karıştırıp resimlerine baktı. Bu çizgi romanı daha önce okumuştı. Sonunu biliyordu.

– Dışarı çıkamaz mıyız? dedi. Ben bir şey yapıyorum, senin de katılabileceğin bir şey, ister misin?

Janus kitabı bir kenara bıraktı. Elini havaya kaldırıp parmağıyla birkaç görünmez düğmeye bastı, tık, cıt ve ağır ağır görünmez bir kapıyı açtı.

– Gırrrççç...

Tıpkı bir robot gibi hareket ederek yataktan kalktı.

– Bu... burası... Dünya mı? dedi robotvari bir sesle. Tekrar ediyorum... burası... Dünya mı? Ellerini havaya kaldırarak ağır çekimdeymiş gibi birkaç adım attı. Masaya çarptı. Sonra geri geri giderek duvara çarptı ve yere yuvarlandı.

Ellika bir kahkaha attı.

Ayağıyla, yerde yatan Janus'u dürttü.

Robottan “gırrrrç” diye bir ses geldi.

Şöyle bir silkindi ve bozulup öylece kaldı. Odanın dışından mırıltılar ve fısıltılar geliyordu. Biri aydınlık, diğeri karanlık iki ses. Janus'un babası uyanmış olmalıydı.

– Hadi ama, dedi Ellika, geliyor musun, gelmiyor musun?

Janus cevap vermedi. Uzandığı yerden sessizce tavana bakıyordu. Ama artık robot gibi değil, bildik Janus gibi bakıyordu. Odanın dışından gelen fısıltılı konuşmaların sesi yükselmişti. Şimdi sözcükler birazcık seçilebiliyordu.

Janus yattığı yerde şöyle bir yuvarlandı ve ayağa kalktı.

– Hadi gel, ben susadım, dedi.

Kapıyı açıp odadan çıktı. Kapatırken öyle bir çarpıtı ki, yer yerinden oynadı.

Janus ve Ellika mutfığa girdiler.

Janus'un annesi pencerenin önünde dikiliyordu.

Babası masanın başındaydı.

– Bak sen, evde misafirimiz varmış! dedi Janus'un babası. Merhaba Ellika!

– Merhaba, dedi Ellika.

– Susadık, dedi Janus.

Buzdolabını açıp meyve suyu aldı.

– Ellika'ya hoşgeldin demeyecek misin? dedi Janus'un babası, Janus'un annesine.

– Biz daha önce selamlaştık, dedi Janus'un annesi. Değil mi Ellika?

Ellika başını salladı.

Janus iki bardak çıkardı. Bardaklara eşit miktarda meyve suyu doldurdu.

– Vay, demek öyle? dedi Janus'un babası. Her zamanki gibi en son benim haberim oluyor.

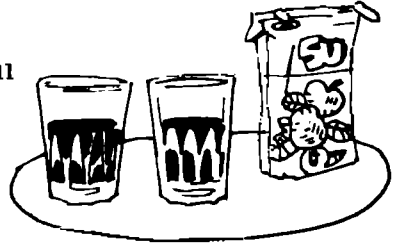
– Bu da ne demek şimdi? dedi Janus'un annesi. Ne demek istiyorsun?

– Bu evde olup bitenlerden haberdar olmadığımı söylüyorum, dedi Janus'un babası.

– Olup bitenler mi? Bir şey olduğu yok ki, dedi Janus'un annesi. Hiçbir şey olduğu yok.

Janus ve Ellika meyve sularını içtiler.

– Demek hiçbir şey olmuyor? dedi Janus'un babası. Hiç bir şey, öyle mi?

– Evet, hiçbir şey olmuyor, dedi Janus'un annesi.

Hırkasına daha sıkı sarındı. Arkasını dönüp pencereden bakmaya başladı. Janus'un babası oturduğu sandalyeyi gıcırdatarak çekip ayağa kalktı. Oturma odasına gidip televizyonun karşısına oturdu ve sesini iyice açtı.

Ellika usulca Janus'a dokundu.

– Dışarı çıkacak mıyız? diye fısıldadı.

Janus omuzlarını silkti. Hole çıktılar. Ellika ayakkabılarını giydi.

– Peki sen katılmayacak mısın? dedi Ellika.

– Neye? dedi Janus.

– Eğer benimle gelersen söylerim, dedi Ellika.

Janus yine omuzlarını silkti.

– Alooooo! dedi Ellika. Evde kalıp onlara bekçilik etmenin bir faydası yok.

– Aman, sanki umurumdaydı. Ben bir harita çizeceğim, dedi Janus.

– Harita mı, ne haritası? dedi Ellika.

Janus kollarını iki yana açtı.

– Kocaman bir harita, dedi. Bütün gezegenlerin

olduğu kocaman bir Şey. Bilirsin işte, ortada Güneş, sonra Merkür, sonra Jüpiter, sonra Venüs ve Dünya...

Konuşurken bir yandan da elleriyle gösteriyordu. Bu Mars. Bu, etrafındaki halkalarla Satürn. Bu Venüs. Hol havada uçuŐan gezegenlerle dolmuŐtu.

– Bunları çizebilmek için kocaman bir kâğıt gerek, dedi Ellika.

– Ya da bir sürü kâğıt, dedi Janus.

Belki daha anlatacaktı, ama mutfaktan yeri kazıyan bir sandalye sesi geldi. Fısıltılar tekrar başlamıştı. Televizyon sesine karıŐıyorlardı. Fısıltı ve mırıltılar. Biri aydınlık diğeri karanlık iki ses. Birbirini bölen iki ses.

– Ne için kavga ediyorlar anlamıyorum, dedi Ellika.

– Boink! dedi Janus.

Robotvari hareketlerle ellerini kaldırdı. Gıcırtılı robot sesiyle konuştu.

– Bir... harita..., dedi. Bir... harita...  izilmeli!

Ellika kapıyı açtı, el salladı ve gitti.

Robot Janus evde kaldı. Robot adımlarıyla odasına döndü. Odasının kapısını kapadı. Bir sürü kâğıt kalem ve tebeŐir aldı. Güneş için sarı, Mars için kırmızı, Dünya için mavi ve yeşil. Ve sonsuz uzay için siyah.

Aynı anda Ellika Tomson merdivenlerin başına oturmuş ve KÂŞIFIN GÜNLÜĞÜ'n  açmıŐtı.

Üçüncü sayfanın tamamına keskin şimşekler çizdi.
Ve şimşeklerin üzerine şunları yazdı:

Keşfettim ki, offff, Janus amma da sıkıcı!!!

KAVGACI İKİ İYİ TEYZE

Ellika Tomson merdivenlerden inerken Janus'u ve onun sürekli kavga eden anne babasını düşünüyordu. Ne için kavga ettiklerini anlamak asla mümkün değildi.

Bunları düşünmek de çok sıkıcıydı.

Özellikle de keşif seyahatine çıkmış, keşifler kitabı yazmak isteyen biri için. Ellika defteriyle kalemini cebine sokmuştu ki, tam o anda asansörün sesini duydu.

Yukarı doğru çıkıyordu.

Homurdanarak Ellika'nın olduğu katta durdu.

Asansörden iki teyze çıktı: Eddi Teyze ve Balustra Teyze. Biri uzun ve zayıf, diğeri kısa ve tombuldu. Asansörden birbirlerini sıkıştırarak aynı anda çıkmışlardı. Ellerinde birer çanta, birer alışveriş torbası, bir şemsiye ve güzel kokulu bir demet beyaz çiçek vardı.

– Hah! Kuzey kutbundaymış! dedi Eddi Teyze burnundan soluyarak. Kuzey kutbunda penguen! Duy da inan!

Ellika'ya döndü.

– Öyle değil mi? dedi. Penguenler güney kutbunda yaşar. Bunu herkes bilir. Güney kutbunda!

Tombul Balustra Teyze endişeli görünüyordu.

– Off, şimdi iyice saçmaladın Eddi, dedi. Penguenler kuzey kutbunda yaşar. Televizyondaki o programı hatırlamıyor musun? Hani penguenler buzların kenarından denize atıyorlardı... Kuzey kutbunda. Kurabiye yiyerek seyretmiştik ya. Lezzetli kurabiyelerdi.

Balustra Teyze gülümseyerek elindeki şemsiyeyi ve çiçek buketini Ellika'ya uzattı. Çantasını karıştırdı, anahtarını çıkarıp, oturdukları dairenin kapısını açtı.

– İyi de orası güney kutbuydu, dedi Eddi Teyze. Güney kutbu! Kuzey kutbunda kutup ayıları var!

– Tabii ki, dedi Balustra teyze. Penguenlerle kutup ayıları birbirlerine ne de yakışırlar değil mi?

– Hayır! diye itiraz etti Eddi. Penguenlerle kutup ayıları birbirine HİÇ yakışmaz! Birbirleriyle geçinemezler! Birbirlerini yerler!

– Yoo, hayır, yemezler, dedi Balustra Teyze çok kararlı bir sesle. Penguenler kutup ayısı yemez. Onlar yalnızca balık yer.

Üçü birlikte içeri girip mutfağa geçtiler. Teyzeler çantalar ve alışveriş torbalarından kurtuldular. Biri güney kutbu ve kutup ayısı diye hırlarken, diğeri kuzey kutbu ve balık diye homurdanıyordu. Ellika elindeki şemsiyeyi bir kenara bıraktı.

– Çiçekleri nereye bırakayım? diye sordu.

İki teyze, iki ayrı yeri işaret etti.

– Şimdilik oradaki masanın üzerine bırak, dedi Eddi Teyze.

– Eviyenin içine koy, dedi Balustra Teyze.

– Belki bir vazoya koysam daha iyi olur, dedi Ellika.

– Evet, çok iyi olur, dedi Balustra Teyze.

– Dolaptan bir vazo al, dedi Eddi Teyze. Eviyenin yanındaki dolaptan.

Ellika dolabı açtı. Altı farklı vazo vardı.

– Yeşil olanı al, dedi Eddi Teyze, yeterince büyük.

– Ya da kırmızıyı, dedi Balustra Teyze. Çok şirin bir vazo.

Ellika vazoları inceledi. Ne yeşilden ne de kırmızıdan hoşlanmıştı. Kenarları sarı olanı aldı. Bu sırada teyzeler alışveriş torbalarını boşaltıyordu. İki çeşit ekmek. İki çeşit peynir. İki çeşit hardal.

Ellika vazoyu suyla doldurup çiçekleri içine yerleştirdi. Teyzelere baktı ve kendini tutamadı... Kendini tutamadı ve sordu:

– Bu çiçekler... bunların adı ne?

Teyzelerin gözleri ışıldadı.

– Mürver çiçekleri, dedi Eddi Teyze.

– Hayır, leylak, dedi Balustra Teyze.

Ellika gülmemek için kendini zor tutuyordu.

– Ne? Leylak mı? dedi Eddi Teyze. Sen neden bahsediyorsun Tanrı aşkına?

– Çiçeklerden, dedi Balustra Teyze sesini yükselterek. Onların adı leylak.

– Hayır! Onlar mürver çiçeği, diye hırladı Eddi Teyze. Duydun mu? Mürverrrrrr!

Her biri mutfağın bir köşesinde dikilmiş, birbirlerine bakıyorlardı. Eddi Teyze yumruklarını sıkmıştı, burun kanatları titriyordu.

Balustra Teyze boynunu dikleştirmiş, bir parmağıyla gözlüğüne destek veriyordu.

– Şimdi, dedi, şimdi gidip ansiklopediyi getireceğim.

– Tamam, dedi Eddi. Getir. Penguenlere de bak! Penguenlere!

Ama daha o “Pen” derken kapı çalındı.

İkisi birden aceleyle hole yöneldi. Ellika da onları izledi. Kapıyı Eddi Teyze açtı. Pampas, yani Clifford Pampas Carlsson gelmişti. Kırışık alnı, dağınık sakalı, buruşuk pantolonu ve elinde beyaz çiçeklerle kapıda dikiliyordu. Eğilerek çiçekleri Eddi Teyzeye uzattı.

– Sanırım yeşilliklerinizden bir kısmını düşürmüşsünüz, dedi.

– Oo, teşekkürler... Ah, sevgili Pampas, size zahmet oldu! dedi Eddi Teyze.

– Evet, bizim için zahmete girmişsin, dedi Balustra Teyze. Yalnızca bizim için.

– Eh, o kadar olacak, dedi Pampas.

Ellika'ya göz kırptı.

– Size hizmet etmek beni sevindirir, diye devam etti. Ayrıca bu güzel penguen çiçeklerinin öyle yerde durup solmalarına müsaade edemezdim... Sokağın tam ortasında ölmelerine...

– Penguen çiçeğı mi? dedi Eddi Teyze.

– Evet, yoksa değıl mi? dedi Pampas. Asıl adı

“Penguenus Çiçekus,” ama daha çok penguen çiçeği olarak bilinir.

Teyzeler önce Pampas’a, sonra çiçeklere, sonra da birbirlerine baktılar.

– Eh hadi, dedi Pampas. Ben gideyim artık.

– Bekle, ben de geliyorum, dedi Ellika.

Asansöre yöneldiler. Teyzeler arkalarından kapıyı kaparken, Eddi Teyzenin “Şu Pampas çok iyi bir insan,” dediğini duydular. Balustra Teyze de “Doğru söze ne denir” diye onu onayladı.

Pampas, Ellika’ya bakarak kocaman gülümsedi.

– Teyzeler, dedi. Onlar bu apartmanın en iyi teyzeleri, öyle değil mi?

– Evet, ama yaptıklarına baksana, dedi Ellika. Durmadan kavga ediyorlar. Eddi Teyze kızdığı zaman nasıl da hırılıyor, duydun mu?

– Evet, ama en önemli konularda anlaşıyorlar, dedi Pampas.

– Evet, mesela senin hakkında, dedi Ellika.

Pampas yutkundu. Asansörü çağırmak için düğmeye bastı. Kulağını kaşıdı.

– Keşif yolculuğun nasıl gidiyor? diye sordu. Bir kitap çıkacak mı?

– Sanırım, dedi Ellika. Şimdi iki şey daha keşfettim – belki de üç.

– Burada, beşinci katta mı? dedi Pampas. İşe bak. Bu harika.

Asansörün kapısını açtı.

– Sen gelmeyeceksin galiba? dedi.

– Hayır, keşfettiklerimi unutmadan yazmalıyım, dedi Ellika.

– İyi düşünmüşsün, dedi Pampas.

Eliyle Ellika'yı selamladı ve asansöre bindi. Ellika hemen oturdu ve KÂŞIFIN GÜNLÜĞÜ'ne yazmaya başladı.

Besinci katta keşfettim ki:

1. E. Teyze ile B. Teyze kavga ederken insan neşeleniyor.

2. E. Teyze Pampas'la konuşurken yanakları kızarıyor. E. kalp P?

3. Teyzelerde her şeyden ikiser tane varken, yalnızca BİR semsiyeleri var. Yağmur yağmasa da yanlarına alıyorlar.

YABANCI KAPILARI ÇALMAK

Ellika Tomson beşinci kat merdivenlerinin ortasında gözlerini kapadı. Yaylandı ve atladı... Ve Trampet Sokakındaki masmavi evin dördüncü kat sahanlığına kondu.

Gözlerini açtı.

Yeni ya da keşfedilmedik bir şey görebilmek için dikkatle etrafına baktı. Ama her şey tanıdıktı. Aşağı inip, yukarı çıkan merdivenler. Bir kafesi andıran demir parmaklıklı asansör. Beyaz tavan ve açık yeşil duvarlar.

Ve kapalı beş kapı.

Apartmanın diğer katlarındakinin eşi, koyu renk kapılar. Tek fark, Ellika'nın bu katta kimlerin oturduğunu bilmemesiydi. Dördüncü kattan hiç kimseyi tanımıyordu.

Ve parmağıyla kapıları işaret ederek saymaya başladı.

Porta-kalı soy-dum, başu-cuma koy-dum... Sayması bittiğinde parmağı duvarı gösteriyordu. Merdivene en yakın kapıya gitti. Üzerindeki ismi okudu.

E. Colliander.

E. Colliander'in nasıl biri olduğunu hayal etmeye çalıştı. Esmer miydi, yoksa açık tenli mi? Uzun muydu, yoksa kısa mı? Ama kafasında bir görüntü canlanmadı. Kapının ziline bastı. Bir ding dong, ya da zırrr sesi bekledi. Ama hiçbir şey duyamadı.

Zil bozuk olmalı diye düşündü.

İşaretparmağını kıvrıp tersiyle kapıya vurdu. Nefesini tuttu. Dinledi. Bir inleme sesi duyar gibi oldu. Daha çok bir ağlama sesi gibiydi. Ama kapı açılmadı. Ellika dikkatle kapı kolunu tuttu ve yavaşça aşağı bastırdı. Kapı kilitli değildi. Açtı. Ve içeri girdi.

Boş!

Hol bomboştu. Ne yerlerde halı, ne bir tane olsun mobilya, ne duvarlarda tablo ne de askılıklarda asılı bir giysi vardı. Hiçbir şey yoktu! Hatta tavanda lamba bile yoktu.

– Hey? diye bağırdı Ellika.

Sesi bütün dairede yankılandı, çıplak duvarlara çarparak lastik bir top gibi bütün daireyi dolaştı. En sonunda biri onu yakalayacak ve geri atacakmış gibi

dolaştı. Ve bir cevap geldi. Yüksek, ama fısıltı gibi çıkan bir ses:

– Evet? Orada kim var? Hey? İçeri gelsene!

“Hayatta olmaz,” dedi Ellika kendi kendine. Çünkü ses bir hayalete ait gibiydi. Öte yandan, keşif yolculuğunda olduğunu düşündü. Yani yolculuğa devam etmeliydi. Bir kâşif böyle yapar, değil mi? Yola devam eder ve etrafı inceler.

Etrafta hayaletler olsa bile.

Ellika da yoluna devam etti.

Boş daireyi dolaşmaya başladı, yani hemen hemen boş daireyi. Bir odanın en dip köşesinde bir kadın oturuyordu. Beyazlar giymiş ve omzuna ince bir şal atmıştı. Ahşap bir sandığın üzerinde oturuyordu. Yerde bir yığın kitap vardı. Büyük bir yığın.

Kadın balkonun olduğu tarafta bir köşeyi işaret etti. Yerde bir battaniye vardı. Üzerinde bir bebek yatıyordu.

– Yeni uyudu, dedi kadın. Biraz sessiz olmalıyız.

– Adı ne? diye fısıldadı Ellika.

– Ellisa, dedi kadın. Benim adım da Anna. Buraya taşınıyoruz, çok heyecanlıyım.

Ellika da kendini tanıttı. Yedinci katta oturduğunu söyledi. Anna bunun çok güzel bir şey olması gerektiğini söyledi. Kim bilir ne harika bir manzara vardı.

Evet, Ellika'ların manzarası güzeldi.

Ellika kitap yığınınından bir kitap aldı. Üzerinde gri bir toz tabakası vardı. Ayrıca toz kokuyordu ve oldukça da eskiydi.

– Senin kitapların mı? dedi.

– Kimin olduğunu bilmiyorum, dedi Anna. Geldiğimde buradaydılar. Bırakıp gitmişler.

Ellika birden hatırladı!

E. Colliander! Elsa Colliander. Belleğinde silik bir görüntü canlandı. Mavi elbiseli, bastonlu bir teyzenin görüntüsü. Ve tuhaf ayakkabılı. Tabanları kalın, siyah, parlak potinler.

– Colliander, dedi. Onun kitapları mı?

– Evet, dedi Anna. Yani onun kitaplarıydı!

Ellika'ya baktı. Gözlerinde ciddi bir ifade vardı.

– Bayan Colliander bir hafta önce öldü, dedi.

– Neden? diye sordu Ellika.

– Yaşlılıktan sanırım, dedi Anna. Ayrıca hastaydı. Yıllardır hastanede kalıyordu.

– Onu tanıyor muydun? dedi Ellika.

– Hayır, tanı mıyordum, dedi Anna. Sen tanıyor muydun?

– Pek sayılmaz, dedi Ellika.

Elinde tuttuğu kitaba baktı.

Kapağında bir uçak resmi vardı. Uçaklar hakkında bir kitaptı. Ve pilotlar hakkında. Ellika sayfaları çe-

virdi. Helikopter böceğine benzeyen siyah-beyaz eski uçak resimleri vardı. Ve yuvarlak çerçeveli siyah gözlüklü pilot resimleri. Pilotlardan birinin uzun, dalgalı saçları vardı. Resmin altında şöyle yazıyordu:

“Elsa Colliander, Göklerin Kraliçesi”

– Hey, şuna bak! dedi Ellika.

Kitaptaki resmi Anna'ya gösterdi. Anna baktı ve okudu.

– Ama, dedi Anna. İnanılmaz. Dinle: “Kahire-Beyrut arası ilk uçuş.”

– Göklerin kraliçesi, dedi Ellika.

– Elsa Colliander, dedi Anna.

Bir süre ikisi de sustu. Bebek sızlandı. Ama uyanmadı. Sesi sanki minicik bir köpeğin hırlaması gibiydi. Ya da bir kurbağa vıraklaması gibi. Anna ve Ellika güldüler. Sessizce.

– Elma ister misin? diye sordu Anna. Yalnızca bir tane var ama paylaşırız.

– Evet, çok iyi olur, dedi Ellika.

Anna çantasından bir elma çıkarıp ikiye böldü. Küçük balkona çıkıp oturdular. Aşağıdan, Trampet Sokağından gürültüler geliyordu. Üzerlerinde, mavi gökyüzünde beyaz kanatlarını açmış martılar dolanıyordu.

– Bir kuş olduğunu düşünsene, dedi Anna. Canının istediği yere uçabilirsin.

– Evet, akşamları da solucan yersin, dedi Ellika.

- Evet, spagetti gibi, dedi Anna.
- Kuş spagettisi, dedi Ellika.
- Toprak soslu, dedi Anna.
- Nefis, dedi Ellika.

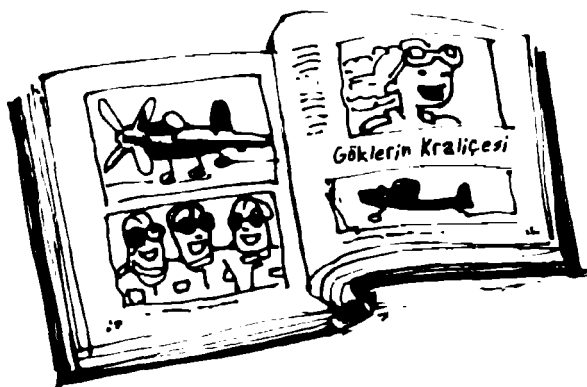
Gölüştüler. Elmalarını yediler. Anna sırtını duvara dayayıp gözlerini kapadı. İnsanı ısıtan güzel bir güneş vardı. Bebek mızırdandı. İçerdeki kitap yığını sessizdi.

Ellika KÂŞIFIN GÜNLÜĞÜ'nü çıkardı.

Anna gördü ama bir şey sormadı.

Ellika yazdı.

İki yabancı komşu ve bir kitap dağı keşfettim.
Ve Göklerin Kraliçesinin öldüğünü.
Ama kitaptaki resminde hâlâ gülüyor.

BİR KARTI OKUMA SANATI

Ellika, Anna'yla balkonda oturdu – apartmandaki en yeni komşusuyla.

Bir elmayı paylaşmışlardı. Birlikte konuşmuş, birlikte susmuşlardı. Ve yine konuşmuşlardı. Kendileri hakkında, başkaları ve mobilyalar hakkında, okul ve Kahire ve Beyrut hakkında ve... Evet, akla gelebilecek her şey hakkında konuşmuşlardı. Lastik çizimler ve altın kolyeler hakkında bile konuşmuşlardı.

Ve şimdi gülüyorlardı.

Onlar gülüşürken aşağıdaki balkondan bir ses duyuldu:

– Hey? Hey? Ellika Tomson orada mı? diye soruyordu.

Ellika balkon parmaklıklarının arasından aşağı baktı.

Bağırان Svensson Amcaydı. Gözlüğü burnunun ucuna düşmüştü.

Ellika'yla hemen konuşması gerekiyordu. Elinde dört köşe bir şey sallıyordu.

– Bir kart aldım, dedi. Hani şu tebrik kartlarından. Bugün geldi. Vaktin var mı?

Ellika olduğunu söyledi. Çünkü Svensson Amcaya hayır diyemezdi, özellikle de bir tebrik kartı almışken. Ayağa kalktı.

– Ne zaman istersen gelebilirsin, dedi Anna. Kapıyı çal ve gir. Eğer meşgulsem sana söylerim, tamam mı?

– Tamam, dedi Ellika. Ve bir kat aşağı, Svensson Amcaya indi.

Svensson Amca kapıda bekliyordu. Gözlüğünü eline almıştı.

– Biliyorsun, gözlerim kötü görüyor, dedi. Yaşlılık zor şey. İnsanın gözleri bile iflas ediyor. Çok geçmez kör olurum.

– Belki de yeni bir gözlük almalısın, dedi Ellika.

– Evet, biliyorum, dedi Svensson Amca. Ama kuzeyde gözlükler çok pahalı.

Oturma odasına geçip yuvarlak masaya oturdular.

Svensson Amcanın evi çok tertipliydi. Süpürülmüş, silinmiş ve tozu alınmıştı. Masa parıl parıl parlıyordu. Masanın tam ortasında, beyaz bir yıldız benzeyen tuğ işi bir örtü vardı. Ve örtünün tam ortasında da tebrik kartı duruyordu. Resimli kısmı üstteydi, mavi bir resim görülüyordu.

– Önce ne yapacağız? dedi Ellika. Arkasını oku-

yup ne yazdığını görecek miyiz, yoksa yalnızca üzerindeki resme mi bakacağız?

– Sen karar ver, dedi Svensson Amca. Sence ne yapalım?

Ellika bir süre düşündükten sonra:

– Bence şöyle yapalım, dedi. Önce üzerindeki resme bakalım, ama birazcık. Sonra çevirip ne yazdığını okuyalım ve sonra tekrar resme bakalım – bu sefer daha uzun ve daha dikkatli.

Svensson Amca cebinden bir mendil çıkardı. Hımladı, boğazını temizledi ve iyi bir öneri olduğunu söyledi. Bakmak, okumak ve sonra daha dikkatli bakmak. Çok iyi.

– Tamam o zaman, dedi Ellika. Başlıyoruz. Şimdi.

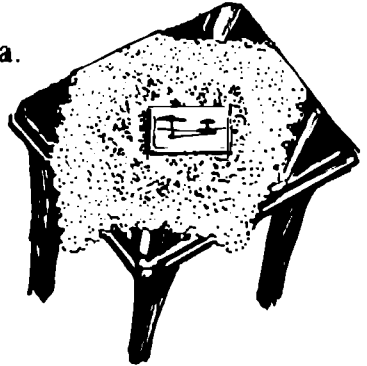
Kartı önüne koyup baktı, ama o kadar dikkatli değil.

– İşte, bir deniz, dedi. Resimde bir deniz var.

– Vay, dedi Svensson Amca. Denizin tamamı mı?

– Hayır, denizden bir parça, dedi Ellika. Artık okuyalım mı?

Svensson Amca elindeki mendili sıktı, başını salladı. Ellika kartı çevirdi, arkasında üç satır yazılıydı. Büyük ve çarpık çurpuk harflerle yazılmış üç satır.

– Çok yazmış mı? dedi Svensson Amca.

– Evet, işte, dedi Ellika. Birkaç satır.

Üç satır demek istemedi. Çünkü üç satır kulağa çok az geliyordu.

– Okuyayım mı? dedi.

– Tamam, dedi Svensson Amca, oku.

– Hımm, şöyle yazıyor, dedi Ellika. “Merhaba baba.” Bundan sonra büyük bir ünlem işareti var.

Svensson Amca gülümsedi ve içini çekti.

– Merhaba baba, dedi kendi kendine, çok alçak sesle.

– “Ben Kanarya Adalarındayım,” diye okumaya devam etti Ellika.

– Ne? Kanarya Adaları mı? dedi Svensson Amca.

– Evet, öyle yazıyor, dedi Ellika. “Ben Kanarya Adalarındayım, burası sıcak ve güneşli...”

Svensson Amca ileriye doğru eğilmiş, dikkatle dinliyordu.

– Evet, sonra, dedi, başka neler yazıyor?

– “S,” dedi Ellika.

– “S” mi?

– Evet, “S nokta E,” dedi Ellika.

Svensson Amca mendiliyle burnunu temizledi, gözlerini kırptırdı, “S nokta E”nin ne demek olduğunu ikisi de biliyordu. “Selamlar, Ester.” Ester, Svensson Amcanın kızının adıydı. Dünyayı dolaşıyor

ve bazen dolaştığı yerlerden babasına kartlar gönderiyordu.

Babasına kartlar gönderiyordu, ama bazen.

Svensson Amca boğazını temizledi.

– Evet, ne düşünüyorsunuz? dedi.

– Dur biraz, önce resme dikkatle bakmalıyız, dedi Ellika.

Kartı çevirdi, üzerindeki resme baktı ve gördüklerini Svensson Amcaya anlattı: Masmavi bir deniz ve bir kumsal... Uzun ve güzel bir kumsal... Kırmızı güneş  emsiyeleri var. Ve yüzen, sular sıçratan, suya dalıp çıkan insanlar.

– İşte bu nedenle uzun yazamıyor, dedi Ellika. Çünkü vakti yok.

– Vakti yok mu? Niçin? dedi Svensson Amca.

–  ok basit, onun da yüzmesi gerek, dedi Ellika. Sonra da kumsalda dolaşıp deniz kabukları araması gerek.

– Ne? Deniz kabuğu mu? dedi Svensson Amca. Ester etrafta dolaşıp deniz kabuğu mu arıyor? Bunu niçin yapıyor ki?

Ellika karta, karttaki kumsala baktı, neredeyse kumları ayaklarının altında hissediyordu.

– Deniz kabuğu aramak eğlenceli bir şey, dedi. Güzel bir kabuk bulduğunuzda mutlu olursunuz, hani şu ortası pembe olanlardan ya da gümüş rengi olanlardan.

Svensson Amca yutkundu, parlak siyah masanın üzerinde bir yıldız gibi duran örtüyü düzelitti. Tekrar boğazını temizledi.

– Sence... sence durumu iyi mi? dedi. Yani Ester'in.

Ellika kartı tekrar çevirdi, büyük, biraz çarpık çurpuk harflere baktı: “S nokta E.” Yani “S.E.”

– Ama Svensson Amca, dedi, Bak! Şu S'ye bak!

Oturduğu sandalyeden fırlayıp masanın etrafını dolaştı ve kartı Svensson Amcanın önüne koydu. Svensson Amca gözlüğünü taktı, kartı gözüne yaklaştırdı ve baktı.

– Evet, bu bir “S,” dedi. Görüyorum, gerçekten bir “S.”

– Ama görmüyor musun? dedi Ellika. Tıpkı bir kalbe benziyor!

– Kalbe mi? Gerçekten mi? dedi Svensson Amca.

– Eveeet, dedi Ellika. Kesinlikle bir kalp.

Svensson Amca parlayan gözlerini kırıpştırdı, burnunu sildi, mendilini cebine soktu ve yutkundu.

– Vay vay, dedi ve ayağa kalktı. Hadi gidip şunun pulunu çıkartalım.

– Hadi çıkartalım, dedi Ellika.

Mutfığa geçtiler. Svensson Amca bir tencerede biraz su kaynattı ve kartı bir süre su buharına tuttuktan sonra pulu dikkatle çıkarttı. Bir süre elinde tutup kurumasını bekledi.

– Deniz kabukları, dedi Svensson Amca. Vay vay! Ester deniz kabuğu arıyor ha!

– Umarım ortası pembe renkli olanlardan bulur, dedi Ellika. Çünkü çok güzeller.

– Evet, umarım bulur, dedi Svensson Amca. O güzel deniz kabuklarından.

Ve pulu Ellika Tomson'a verdi. Ellika teşekkür edip gitti. Svensson Amca tertipli mutfağında tek başına kaldı, elinde Ester'den gelen kart vardı.

Ellika merdivene oturdu, KÂŞIFIN GÜNLÜĞÜ'nü ve kalemını çıkardı. Kalemını ısırarak bir süre düşündü ve yazmaya başladı.

Her insana aynı kolaylıkta hoşcakal
denemeyeceğini keşfettim.

Kolay: Mesela Anna'ya, Pampas'a,
Miriam'a hoşcakal demek.

Kolay değil: Svensson Amcaya hoşcakal demek.

BİR ŞEKERLEME, YA DA İKİ

Ellika Tomson bir pul edinmişti. Üçüncü katta oturan Svensson Amca vermişti o pulu. İspanya'dan gelen, üzerinde yeşil bir kaktüs resmi olan bir pul. İşte bu yüzden bir kat aşağı indi – Trampet Sokağındaki mas-mavi apartmanın ikinci katına.

Çünkü orada pul biriktiren biri vardı.

Ellika kapı zilini çalıp bekledi.

Alexander P. Koriander'ın evde olduğunu ve kapıyı açacağını umuyordu. Kapı açıldı. Koriander kapıyı açtı, başını eğerek Ellika'yı selamladı ve "İyi günler," dedi. Ellika da eğilerek onu selamladı.

– İyi günler, dedi. İyi günler Bay Koriander.

Koriander bu tür şeylere önem verirdi.

Nezakete ve nazikçe selamlaşmaya. Ve merdivenlerde koşturmamaya. Ve gereksiz yere asansörün düğ-

mesine basılmamasına. Evet, her konuda dikkatliydi Bay Koriander.

– Ooo, İspanya’dan, dedi, Ellika pulu uzattığında.

– Evet, üzerinde kaktüs var, dedi Ellika. Güzel, değil mi?

Bay Koriander başını salladı.

– Çok da temiz çıkartılmış, dedi.

Holdeki sehpanın üzerinde duran şekerleme dolu kâseyi aldı ve Ellika’ya uzattı. Hep aynı kâse ve aynı şekerlemeler. Çizgili kâğıtlara sarılı, sert, beyaz şekerlemeler. Ellika bir tane alıp cebine soktu. Eğilerek teşekkür etti. Ve gitmeye hazırlandı. Hep böyle olurdu. Pul ve şekerleme, teşekkür ve elveda.

Ama o gün Koriander’in gevezeliği tutmuştu.

– Otuz iki, dedi.

– Otuz iki mi? dedi Ellika.

– Evet, dedi Bay Koriander, yani bu pulu otuz iki numaralı albüme koyacağım.

Ellika bir adım atıp içeri baktı. Sonra Bay Koriander’i izleyerek pul odasının kapısına geldi. Evet, Bay Koriander’in bir pul odası vardı. Pul koleksiyonunu sakladığı özel bir oda!

Ve Ellika şimdi kapısında durmuş, o odayı inceliyordu.

Beyaz, bembeyaz duvarlara baktı.

Ve duvarlar boyunca uzanan raflara.

Duvarlar boylu boyunca raflarla kaplıydı ve o raflarda albümler vardı. Siyah kapaklı albümler. Bir sürü. İtinayla yan yana dizilmiş. Çivi gibi dimdik! Belki yüz, belki daha fazla, birbirinin tıpkısı albüm.

Ellika Tomson üzerinde yeşil kaktüs bulunan pul acıdı. Bir kartın üzerinde ta İspanya'lardan gelmişti, şimdiyse bir pul koleksiyonu odasında, otuz iki numaralı albüme hapsedilecekti... Belki de sonsuzluğun sonsuzluğuna kadar orada kalacaktı.

– Niçin illa otuz ikinci albüme? diye sordu Ellika. Niçin on yedinci ya da yirmi üçüncü ya da başka herhangi bir albüme koymuyorsun?

Bay Koriander gıdıkladı. O böyle gülerdi. Gak, guk, gık, bir tavuk ya da bir guguk kuşu gibi.

– Herhangi bir albüme koymak mı? dedi. Pulu herhangi bir albüme koyacağım, gelişigüzel. Yooo, hayır, böyle yapılmaz. O zaman düzen bozulur, öyle değil mi?

Yine gıdıkladı ve Ellika'ya beklemesini söyledi. Pul odasına girdi ve siyah pul albümlerinden biriyle döndü.

– İşte, dedi. Otuz ikinci albüm. Bak şimdi!

Albümün sırtına yapıştırılmış beyaz etiketi gösterdi. Etiketın üzerine küçük ve zarif harflerle şöyle yazılmıştı:

Albüm 32
İspanya
Çiçekler ve
diğer bitkiler

– Pulları böyle mi düzenliyorsun? dedi Ellika. Hangi ülkeden geldiklerine göre.

– Evet, aynen öyle, dedi Bay Koriander. Önce hangi ülkeye ait olduğu, sonra da temasına göre.

– Teması mı? dedi Ellika.

– Evet, yani üzerindeki resim, dedi Bay Koriander. Şimdi elimizde kaktüs temalı bir pul var. Yani bir bitki. İşte bu yüzden otuz iki numaralı albüme konulacak.

– Ama böyle olmak zorunda mı? dedi Ellika. Pul biriktirmenin başka bir yolu yok mu?

– Hayır, en iyi yol bu, dedi Bay Koriander.

Ellika bir süre düşündü. Daha çok da kaktüsler hakkında.

– Evet, ayrıca dikenleri de var, dedi.

– Efendim? Dikenleri mi var? dedi Bay Koriander.

– Evet, kirpi gibi, dedi Ellika. Yani kaktüslerle karpileri aynı yere koyabilirsin, öyle değil mi? Belki yıldızlar ve dış fırçalarını da. Çünkü onlar da dikenli. Özellikle eski dış fırçaları.

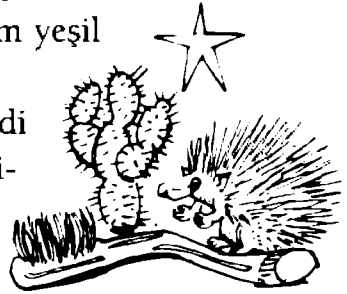
– Dış fırçaları mı? dedi Bay Koriander. Dış fırçaları ne alaka?

– Hem onlar da yeşil, dedi Ellika.

Bay Koriander biraz şaşırılmıştı.

– Hayır, benim diş fırçalarım yeşil değil, dedi. Sanırım degiller.

– Ama kaktüsler yeşil, dedi Ellika, yani yeşil arabalarla, çimenlerle ve salatalıklarla yan yana konulabilir. Aynı albümüne. Anladın mı?

Bay Koriander kaşlarını kaldırdı.

Siyah albümüne sıkıca sarıldı.

– Bak ne düşündüm, dedi Ellika. Harflere göre de düzenlenebilir.

– Hangi harflere? dedi Bay Koriander.

– K harfine mesela, dedi Ellika. Kaktüsün ve kralın “k”si ve kırmızının “k”si... ve şeyin “k”si... şeyin...

– Kertenkelenin mi? dedi Bay Koriander.

Ellika’nın yüzü ısıdı ve ellerini çıırttı.

– Evveet! Harika! diye bağırdı. Kertenkeleler ve kaktüsler. Birbirlerine çok uyarlar, öyle değil mi? Evet, öyle.

Bay Koriander dudaklarını ısırđı. Olduğu yerde endişeyle sallandı. Albümünü göğsüne bastırdı.

– Hımm... şey... eee... bilemiyorum, dedi.

– Ama lütfen, dedi Ellika, kaktüsler ve kertenkeleler... bir düşün. Birlikte ne çok eğlenirler.

– Eğlenmek mi? dedi Bay Koriander.

– Evet, özellikle de yeşil bir albümün içinde, dedi Ellika.

Bay Koriander'ın yüzü sarardı. Otuz iki numaralı albümüne daha sıkı sarıldı. Pul koleksiyonu odasına baktı. Düzenli raflara, itinayla dizilmiş siyah kaplı albümlere.

– Yeşil bir albüm, diye mırıldandı. Yeşil öyle mi? Sonra Ellika'ya döndü.

– Bir şekerleme daha ister misin? dedi.

– Evet, çok sevinirim, dedi Ellika.

Bay Koriander otuz iki numaralı albümü dikkatle holdeki küçük komodinin üzerine bıraktı, şekerleme dolu kâseyi alıp Ellika'ya uzattı. Elleri biraz titriyordu.

Ellika bir şekerleme daha aldı, eğilip selam verdi ve teşekkür etti.

– Ben de teşekkür ederim, dedi Bay Koriander. Teşekkürler... şey... pul için teşekkürler.

– Evet, güzel bir pul, değil mi? dedi Ellika.

– Öyle, çok güzel, dedi Bay Koriander. Gerçekten çok güzel.

Hepsi bu. Daha fazla konuşmadılar. Bay Koriander “güle güle,” diye mırıldandı ve kapıyı kapadı. Ellika KÂŞIFIN GÜNLÜĞÜ'nü çıkardı. Bu defa yazması zor olmayacaktı. Hem de hiç.

Keşif 1: Bay K. yeşil albümlerden korkuyor.

Keşif 2: Bay K. çok konuşabiliyor.

Tahmin edebileceğinizden de çok, hatta kertenkeleler hakkında bile konuşabiliyor.

ELLİKA DÜŞMANLARLA KARŞILAŞIYOR

Ellika apartmanın en alt katındaki merdivenlerin en alt basamağına oturmuştu. Bay Koriander'in verdiği iki şekerlemeyi yalayıp yutmuş, keşif günlüğünün sayfalarını karıştırıyordu. Biraz o sayfayı, biraz bu sayfayı okudu, artık pazartesi gelsin istiyordu. Öğretmenini düşündü. Onun ne kadar şaşıracağını hayal etti. Şöyle dediğini duyar gibi oldu:

– İnanamıyorum Ellika Tomson. Bir kitap mı yazdın?

Ellika gülümsedi. Şimdiye kadar yazdıkları hoşuna gitmişti. Şimşeklerin olduğu sayfa hariç. Oraya şöyle yazmıştı:

ÖFF JANUS AMMA DA SIKICI!!!

Bunu beğenmedi. Demek istediği bu değildi. Gerçekten değildi.

Janus sayfasını aradı.

O sayfayı yırtıp atmak istiyordu. Ya da... Kesip atmak. Böylesi daha iyi olur ve defter bozulmazdı. Ma-

kasla kesebilirim diye düşündü. Bunun için bir makas bulmalıydı. Belki Pampas'tan alabilirdi.

Ayağa kalktı.

Kalkar kalkmaz da Silvia ile Sandra'nın orada olduklarını gördü. Tam karşısında, Silvia'ların kapısının önünde dikiliyorlardı. Öylece durmuş, ona, Ellika'ya bakıyorlardı. Öylece durmuşlardı. Bakıyor ve başka bir şey yapmıyorlardı.

Ama bu kadarı bile yetti.

Ellika Tomson'un tepesinin atmasına yetti.

O da onlara baktı. Öfkeyle. Ve dilini çıkardı.

Silvia ve Sandra'nın kılı kıpırdamadı. Bakmaya devam ettiler, yaklaşık beş saniye daha Ellika'ya baktılar. Sonra kaşlarını kaldırıp birbirlerine baktılar. Ve iç çektiler. Aynı anda. Ve sanki biraz da gülümsediler, ama belli belirsiz.

– Sen delisin, dedi Sandra. Dil çıkarmanın ne kadar iğrenç olduğunu biliyor musun?

– İyi, kaybol o zaman, dedi Ellika. Eğer görmek istemiyorsan.

– Yok ya, dedi Silvia. Bizim ne yapacağımıza sen mi karar vereceksin?

– Buna sen karar veremezsin, dedi Sandra.

– Hem ben burada oturuyorum, dedi Silvia.

Bu doğrudu. Silvia apartmanın en alt katında oturuyordu. Pampas'ın da komşusuydu. Ellika, Pam-

pas'ın kapısına baktı. Evde olup olmadığını merak ediyordu.

– Yoksa Pampas'ı mı ziyaret edeceksin? dedi Silvia.

Ellika cevap vermedi.

– Onun bir kaçık olduğunu bilmiyor musun? dedi Sandra. Çöplükte eşelenip duruyor.

– Hiç de değil, dedi Ellika.

– Evet, çöp bidonlarının içinde, dedi Silvia. Elle-riyle bidonları karıştırıyor ve çöpten bir şeyler alıyor. Bilmiyor muydun?

– Hayır, o yalnızca bahçeye bırakılanları alıyor, dedi Ellika, çöp bidonlarının yanına bırakılanları.

Sandra ve Silvia birbirlerine bakıp sırtıldılar.

– Ona âşık mısın yoksa? dedi Sandra.

– Belki de Pampas'ın baban olmasını istiyorsundur, dedi Silvia.

– Senin baban cezaevinde, öyle değil mi? dedi Sandra.

Ellika güldü ama bir şey demedi. Onlarla konuşmaya hiç niyeti yoktu. Aldırmadı. Evet, gerçekten aldırmadı! Hem de hiç. Sırtını döndü. Gidecekti. Yalnızca uzaklaşmak istiyordu. Yalnızca gitmek istiyordu. Nereye olursa olsun. Ama Silvia birden yolunu kesti.

– Sen ne yazıyorsun bakayım?

- Ne yazması? dedi Ellika.
- Deftere ne yazıyorsun? diye sordu Silvia.
- Hiç, dedi Ellika.
- Göster o halde, diye elini uzattı Silvia.
- Ne? dedi Ellika.
- O defteri bana ver, dedi Silvia. Ver de yalan söyleyip söylemediğini göreyim.

Ellika defteri tutan elini arkasına sakladı. Ama aynı anda birinin defterin ucundan çektiğini hissetti.

Bu Sandra'ydı. Arkasında duruyordu. Ellika döndü. Defterin diğer ucunu bırakmadan etrafına baktı. Silvia koluna yapıştı. Bir kapının açılıp kapandığını duyduklarında kavgaya tutuşmak üzereydiler. Biri geliyordu. Bahçeden. Çöp bidonlarının durduğu arka bahçeden. Arkadaki küçük merdiveni tırmanıyordu.

Ağır, yavaş adımlarla.

Bu Pampas'tı.

Silvia, Ellika'nın kolunu bıraktı. Sandra bir adım geriledi. Ellika KÂŞI-FİN GÜNLÜĞÜ'nü cebine soktu. Ama Pampas onları görmemiş gibiydi. Elinde tuttuğu şey neyse evirip çeviriyordu. Minik bir şeydi. Dikkatle ince-liyordu Pampas.

– Tuhaf, dedi. İnanılmaz.

Durdu, başını kaldırdı. Üç kıza gülümsedi. Ve hafifçe başını salladı.

– Yok, anlayamıyorum, dedi. Yani, nasıl olur da böyle bir şeyi çöpe atarlar?

Elini kaldırıp gösterdi. Başparmağıyla işaretparmağı arasında bir şey vardı. Parlak bir şey.

– Yüzük mü? dedi Ellika.

Pampas başını salladı.

– Hem de altın, dedi. Bunun altın bir yüzük olduğunu anlamak için kuyumcu olmak gerekmez.

– Altın mı? dedi Ellika.

Pampas döndü, yüzüğü güneş ışığına tuttu ve yüzük parladı.

– Esaslı bir yüzük, dedi. Üzerinde de bir şey var, evet... nedir, bilemiyorum.

– Elmas mı yoksa? dedi Ellika.

– Ama o senin değil, dedi Silvia. Sen yalnızca buldun.

Pampas omuzlarını silkti.

– Eh, göreceğiz, dedi. Üzerinde isim yazmıyor.

– Ama ya onu arıyorlarsa? dedi Sandra.

Pampas neşeyle sırıttı.

– O zaman da bulduğum için ödül alırım, diye fısıldadı ve Ellika'ya göz kırptı. Yüzde on.

Yüzüğü havaya atıp yakaladı ve cebine indirdi. Anahtarını çıkarıp dairesinin kapısını açtı.

– Böyle çok şey   pl    boyluyor, dedi. İnsanlar temizlik yaparken, bilirsiniz i te. Bir kolye, bir yüzük ve daha bir sürü şey. H p, elektrik süpürgesinin içinde. Yahut bulaşık yıkarken yüzüklerini d   r yorlar.  nce bulaşık çukuruna gidiyor, sonra da yemek artıklarıyla çöpe.

Kapısını açtı.

– Meyve suyu isteyen var mı? diye sordu.

Sandra bir adım attı, belki de evet diyecekti, ama Silvia onu g mle inden çekti.

– Hayır, biz istemiyoruz, teşekkürler, dedi. Zaten dışarı çıkacaktık... Öyle değil mi Sandra?

Sandra ba ını salladı ve  ıktılar.

Pampas, Ellika'ya döndü.

– Bir k  if, dedi, yolculuğu boyunca her türlü zorlu a göğüs germeye hazır olmalıdır. Tehlikenin nerede karşısına çıkacağı bilinmez.

– Evet, merdivende bile çıkabilir, dedi Ellika.

–  rne in, dedi Pampas,  ilekli mi yoksa b   rtlenli meyve suyu mu istersin?

– B   rtlenli, dedi Ellika.

Pampas'ın minik, minicik mutfağında oturup ev yapımı b   rtlenli meyve suyu içtiler. Bir yandan da Pampas'ın mutfak penceresinden dışarı baktılar. Gizlice. Perdelerin gerisinden. Arka bahçeye baktılar. Ve Ellika dışarıda gördüklerini K  IFIN GÜNLÜĞÜ'ne tamı tamına yazdı.

Tam şu anda iğrenç ve tuhaf iki tip keşfettim.
Çöpleri karıştırıyorlar.
Adları Silvia ve Sandra!!!
Ve bundan önce keşfettim ki, plastik bir
yüzük de parlayabilir. Hem de altın gibi.

PAMPAS'IN TAMİRHANE EVİNDE

Ellika Tomson, Pampas'ı sık sık ziyaret ederdi. En az haftada bir kez. Küçükken, babasının Pampas'la satranç oynadığı yıllarda bu ziyaretlerin arası daha sık olurdu.

Pampas'ın çok küçük, çok sevimli bir dairesi vardı. Evde o kadar çok eşya vardı ki, neredeyse bir hazine sandığı gibiydi. Duvarlar tablolar ve fotoğraflarla, raflar kitaplar ve diğer eşyalarla tıka basa doluydu. Eski bir yazı masası da vardı, ama Pampas onun üzerinde bozuk eşyaları tamir ettiği için, ona artık tamir masası deniyordu. Orada, yanmayan bir lambayı tamir ediyordu mesela.

Ya da şimdi olduğu gibi, eski bir masa saatini.

Ellika her zaman yaptığı gibi etrafta dolaşıyordu.

En sevdiği eşyalara bakıyordu.

Dans eden kadın tablosu bunlardan biriydi, kadının fırfırlı bir eteği vardı ve elinde bir mandolin tutuyordu. Yerde duran, taştan yapılma top güllesini de seviyordu, beş yüz yıllıktı. O kadar ağırdı ki çok zor

kaldırılabilirdi. Bir de üzerine gül motifleri işlenmiş kadife divan yastığına bayılırdı. Üzerindeki güller çok güzel, çok canlıydı.

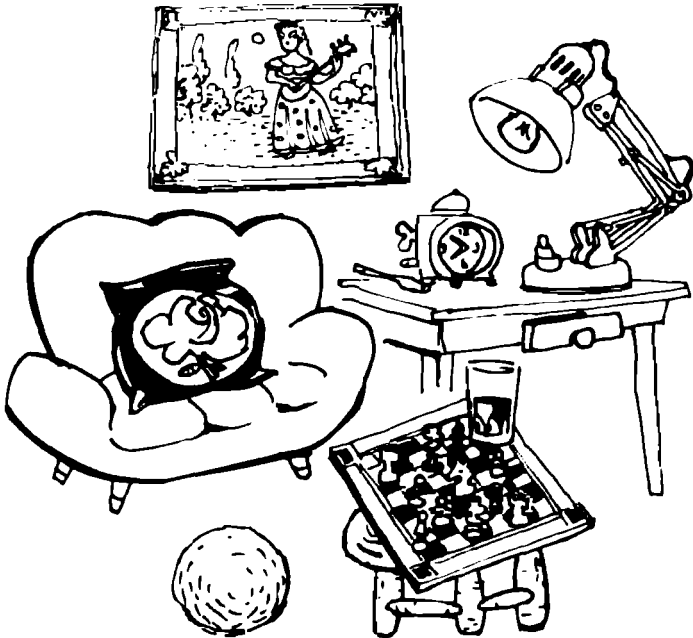
Ama Ellika'nın Pampas'ın evindeki gözdesi, üzerine bir satranç tahtası oyulmuş küçük sehpaydı.

Bu Ellika'nın belki de en sevdiği eşyaydı.

Siyah ve beyaz kareler vardı.

Fildişi ve maundan yapılmışlardı. Siyah ve beyaz taşları vardı. Bunlara at, vezir, kale, piyon, şah ve fil deniyordu. Sanki birbirleriyle konuşur gibiydiler.

Ellika divana oturdu ve meyve suyu bardağını satranç tahtasının üzerine koydu.

– Baban nasıl? dedi Pampas. Yakında dönecek, değil mi?

– Evet, üç hafta sonra, dedi Ellika.

– İyi, dedi Pampas.

– Hem iyi hem de kötü, dedi Ellika. Düşündükçe ona hâlâ kızgın olduğumu anlıyorum.

Böğürtlenli meyve suyundan bir yudum aldı. Kıp-kırmızıydı ve çok lezzetliydi.

– Yani araba çalmış olmasına, dedi. İnsan nasıl olur da böyle bir aptallık yapabilir? Ha? Çalmak? Pat diye alıyorsun! Başkasının arabasını! Bunun yapılması gerektiğini kim olsa bilir. Bu yasaktır!

Pampas başını salladı.

– Kesinlikle, dedi.

– Evet, hak etti, değil mi? dedi Ellika. Cezaevine atılmayı diyorum.

Bardağını tekrar satranç sehпасına bıraktı, masanın tam ortasına, dikkatle.

Pampas bozuk masa saatini şöyle bir sallayıp içini çekti.

– Anlamıyorum, dedi. Anlayamıyorum.

– Ben de, dedi Ellika. Bunu niçin yaptığını anlayamıyorum.

– Niçin araba çalsın ki? Senin baban? dedi Pampas.

– Evet, niçin? dedi Ellika.

– Evet, niçin? Gerçekten merak ediyorum. İnsan niçin bu tür aptallıklar yapar? Dürüst olmak gerekirken niçin yanlış yollara sapar, gerçek dururken niçin yalan söyler?

Elindeki saati tekrar salladı.

Ellika da bardağını.

– Bazen ben de yalan söylüyorum, dedi. Ama minnacık yalanlar. Örneğin annem ödevlerimi yapıp yapmadığımı sorduğunda... Yapılması gereken ödevim olmasına rağmen yok diyorum, ama bazen.

Pampas bir tornavida aldı. Ve saati sökmeye başladı. Ellika elindeki bardağı satranç sehпасının üzerinde dolaştırdı. Beyaz karelerden siyaha, siyah karelerden beyaza götürdü.

– Onunla arkadaşlığın devam edecek mi? diye sordu Ellika.

– Babanla mı?

– Evet, onunla satranç oynayacak mısın? dedi Ellika. Geri geldiğinde, cezaevinden.

Pampas tornavidanın ucunu saatin içine soktu, ama fazla ittirmedi.

– Elbette onunla satranç oynayacağım, dedi Pampas. Bu apartmandaki en iyi satranç oyuncusu o. Yani benden sonra.

– İyi, dedi Ellika.

Pampas saate şöyle bir vurdu.

Saatin içine bakarak bir süre düşündü.

Pampas tornavidanın ucunu saatin içine biraz daha soktu. Bu defa daha sert itti. Biraz daha. Daha. Çevirdi, bükte ve ptink, saat tam anlamıyla patladı. İçindeki her şey dışarı fırlayıp odanın dört bir yanına dağıldı. Dört tane pil, vidalar, zemberek, cıvatalar, akrep ve yelkovan, dişli çark, hatta saatin üzerindeki rakamlar bile!

– Hey! Ne yapıyorsun? dedi Ellika. Pampas yutkundu. Kaşının kenarına yapışmış olan üç rakamını dikkatle aldı.

– Masa saatini tamir ediyorum, dedi.

– Ama şimdi daha fena bozdun, dedi Ellika.

– Evet, biraz öyle oldu, dedi Pampas.

– Oysa böyle olsun istemiyordun, dedi Ellika.

– Hayır, istediğim tam tersiydi, dedi Pampas.

Ayağa kalktı. Mutfaktan boş bir reçel kavanozu getirdi ve saatin parçalarını toplamaya başladı. Vidaları, cıvataları ve dişli çarkı topladı. Ellika da ona yardım etti. Akrebi divanda buldu, pillerden birini ise çiçek saksısında.

– Bu saat artık hayatta tamir edilmez, dedi Ellika.

– Tamir edilmezmiş! Hah! Elbette edilir, dedi Pampas.

Elindeki kavanozu göz hizasına kaldırıp şöyle bir salladı. Kavanozun içindekiler hopladı ve çınladı.

– Hepsi burada, dedi. Geriye onları doğru bir şekilde birbirine monte etmek kaldı.

– Bu sonsuza dek sürer, dedi Ellika.

– Sonsuza dek sürmez, dedi Pampas. Her zaman-ki sürede biter.

Kavanozun kapağını kapatıp saatine baktı.

Ellika artık gitmesi gerektiğini anladı ve meyve suyunu kafasına dikti. Bardağı yine satranç sehpasının üzerine bıraktı. Bu defa kenarına. Asık suratlı şah ile onun kadar asık suratlı vezirinin yanına. Tam kalkarken, saatten etrafa saçılan cıvatalardan birini gördü... masanın altındaydı. Onu almak için eğilirken kazara masaya çarptı.

Boş bardak sehpanın üzerine devrildi.

Yuvarlandı.

Ve sehpanın kenarından yere düştü.

Şangır! Binlerce parçaya ayrıldı. Cam parçaları! Odanın her tarafında! Yerde! Halıda! Divanda! Çivi gibi sipsivri, parlayan binlerce cam parçası. Çok tehlikeli!

Ellika hemen Pampas'a baktı, Pampas hiç telaşlanmamıştı. Yalnızca:

– Hiç kıpırdama Ellika, dedi. Öylece dur, ben elektrik süpürgesini getireceğim.

Ve Ellika onun dediği gibi yaptı. Hiç hareket etmedi.

Pampas elektrikli süpürgeyle cam parçalarını süpürürken, Ellika heykel gibi kıpırdamadan durdu, bir şah gibi. Bir gıdım bile hareket etmedi. Sadece etrafına baktı.

Tablodaki dans eden kadına.

Yerdeki top güllesine.

Siyah kadifeden yastık yüzünde açan güllere.

Ellika arka cebinden KÂŞIFIN GÜNLÜĞÜ'nü ve kalemini dikkatle çıkardı. Ve elektrikli süpürge çivi gibi sivri cam parçalarını yutarken, neredeyse hiç hareket etmeden şunları yazdı.

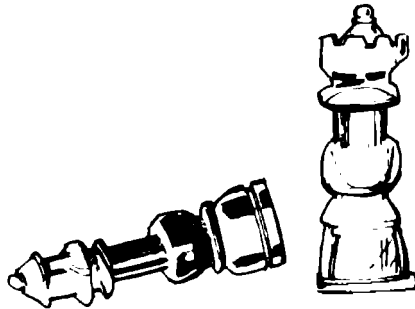
Bugün Pampas'ın evinde keşfettim ki:

1. Bozulan her şey tamir edilemez.

Ne zamkın ne de civinin tamir edemeyeceği şeyler vardır.

2. Bir reşel kavanozunun içinde olsa da, saat yine saattir.

Ama artık zaman durmuştur.

KAFESTE BİR HAYVAN

Ellika Tomson, Pampas'ın dairesinden çıkar çıkmaz bir hayvan keşfetti.

Gerçek ve canlı bir yaratık!

Bir hayvan.

Aslında o an bir şey keşfetmeye hiç vakti yoktu, çünkü akşam yemeği saatinin geldiğini fark etmişti. Hatta geçtiğini. Annesinin onu beklediğini ve acele etmesi gerektiğini biliyordu.

Acele, çabuk, hızlı derken, tam o anda böceği görmüştü.

Çok yavaş yürüyordu.

Apartmanın en alt katında, duvarın üzerindeydi. Bir bezelye tanesi kadar küçük ve kömür gibi karaydı – Ellika onu bir bakışta görmüştü. Minicik, incecik bacaklarını ve iki siyah antenini hemen fark etmişti.

Bu bir kınkanattı.

Ellika KÂŞIFIN GÜNLÜĞÜ'nü çıkardı. Kalemini aradı. Kınkanadın resmini çizmeliydi. Eşi benzeri olmayan bir tür olabilirdi. Hatta henüz keşfedilmemiş bir tür. Ama o kalemini bulamadan asansör aşağı inmişti. Asansörde Ellika'nın annesi vardı ve çok öfkeli görünüyordu.

Ellika niçin olduğunu hemen anlamıştı.

– Oo, hayır, özür dilerim! Akşam yemeği saati geldi mi? Ama nasıl olur... ne çabuk, dedi.

– Bir saat önceydi, dedi annesi. Gel hadi!

Asansörün kapısını tuttu.

Durdu. Saatine baktı.

Ellika da kınkanada bakıyordu.

KÂŞIFIN GÜNLÜĞÜ'nü çabucak koltuğunun altına soktu ve kınkanadı bir çırpıda yakaladı – göz açıp kapayıncaya kadar. Ve asansöre bindi.

Annesi dördüncü katın düğmesine bastı.

Asansör hareket etti. Ve olması gerektiği gibi yukarıya doğru çıkmaya başladı.

Ellika iki elini birleştirip kafes gibi yapmıştı. İçinde kınkanat vardı. Avuçlarının arasında dolaştığını hissedebiliyordu.

Minik ayaklarıyla koşturup duruyor, parmaklarına tırmanıyordu.

– Ne yaptığını bir türlü anlayamıyorum, dedi an-

nesi. Akşam olduğunu fark etmiyor musun? Sen hiç acıkmaz mısın? Öğleden sonradan beri ortada yoksun! Ne yaptın?

– Pampas’ın yanındaydım, dedi Ellika.

– Beş saat boyunca mı? dedi annesi.

– Hayır, Janus’a da uğradım, dedi Ellika. Sonra şeyeardım...

Donk! Asansör sarsılarak durdu. Asansörün tepesindeki lamba birkaç kez göz kırptıktan sonra söndü. Ellika’nın annesi nefesini tuttu. Ve Ellika’nın omzunu sıktı.

– Sakin ol, dedi. Korkma.

– Ay, çimdikleme! dedi Ellika.

Annesi elini Ellika’nın omzundan çekti.

– Elektrikler kesilmiş olmalı, dedi.

– Elektrikler öldü, dedi Ellika.

Asansörün parmaklıklarının arasından dışarı baktılar ama pek bir şey göremediler. Tahminlerine göre beşinciyle altıncı kat arasındaydılar. Kapana kısılmışlardı. Bir av hayvanı gibi! Ellika’nın avcundaki kınkakat dolaşıp duruyordu.

– Amma da karanlık, dedi.

– O kadar da değil, dedi annesi. Bak...

Asansör kapısının üzerinde zayıf bir ışık yayan yeşil bir lamba vardı.

– Acil durum lambası, dedi.

– Ejderha lambası, dedi Ellika. Baksana yüzünü yeşile boyuyor.

– Senin de, dedi annesi. Küçük bir bibere benziyorsun.

– Biber olmaktansa ejderha olmayı tercih ederim, dedi Ellika. Çünkü ağzından ateş püskürtebiliyor.

– Evet, ama acı biber de bunu yapar, dedi annesi.

– Amaan, biber de biber! Bir şey yapmayacak mıyız? dedi Ellika. Yardım çağırmayacak mıyız, ya da ne bileyim işte?

– Alarm düğmesine basabiliriz, dedi annesi.

– Ne? O kırmızı düğmeye mi? Dokunmanın bile yasak olduğu düğmeye? dedi Ellika.

– Göreceğiz, dedi annesi. Sen basmak ister misin?

– Çok isterdim, ama yapamam, dedi Ellika. Çünkü ellerimin arasında bir kınkanat var.

Annesi Ellika'ya baktı. Çok şaşırmıştı. Ve gülmeye başladı. O kadar çok güldü ki, Ellika da gülmek zorunda kaldı. Kendini tutamadı. Karınlarına ağrı girene kadar güldüler de güldüler.

– Yani bir kınkanada mı rastladın? dedi annesi. Ve şimdi avuçlarında.

Ellika başını salladı.

– Görebilir miyim? dedi annesi.

– Hayır, elimden kaçabilir, dedi Ellika. Durmadan dışarı çıkmaya çalışıyor. Şimdi başparmağımın yanında, deli gibi tepiniyor ve gıdıklıyor!

– Bekle, dedi annesi. Başındaki eşarblı çözdü. Torbaya benzer bir şey yaptı.

– Buraya bırak, dedi. Sonra ağzını düğümledik.

Ellika ellerini eşarblı üzerine getirdi ve açtı. Ama kınkanat eşarblı üzerine düşmedi. Eşarblı üzerine atlamayı reddetti. Minik ayaklarıyla Ellika'nın küçük parmağına sıkıca tutundu ve bırakmaya yanaşmadı.

– Hadi atlasana, dedi Ellika. Eşarblı üzerinde daha rahat edersin, inan bana, saray gibi, kocaman bir yer!

Kınkanadı eşarblı içine düşürmek için elini salladı ve o anda asansör de sallanıp harekete geçti. Yukarı doğru çıkmaya başladı. Lambalar yandı ve kınkanat Ellika'nın parmağını bıraktı.

– Ne şans, dedi Ellika'nın annesi.

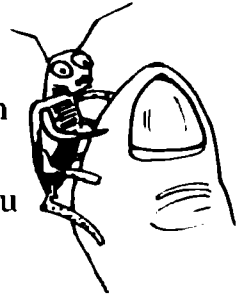
– Hayır, ne şanssızlık, dedi Ellika. Çünkü kırmızı düğmeye basamadım.

– Yok, kınkanadı kastettim, dedi annesi. Onu kaybetmediğimiz için şanslıyız.

Ve asansör durdu. Bu defa doğru yerde.

Yedinci katta.

Asansörle oturdukları daire arasındaki kısa yolu aşp evlerine girdiler. Kapaklı bir kavanoz bulup, kınkanadı içine koydular ve yemesi için ona salatalık yaprağı verdiler. Sonra da akşam yemeğine oturdular.

Yemekten sonra Ellika, kınkanadın bir hortumunun olduğunu keşfetti. Başının üzerinde, hemen antenlerinin altındaydı. Minicikti ama yine de hortumdu işte.

Hortumlu bir böcek.

Belki de fil böceği.

Belki de eşi benzeri olmayan, çok ama çok özel bir böcek, diye düşündü Ellika.

Dişlerini fırçaladı.

Ve yatağına girdi.

Annesi onu kucakladı, öptü ve Ellika uyudu.

Ve uyandı – tam gece yarısı. Pencereden ay ışığı giriyordu. Kınkanadın olduğu kavanoz yatağının yanındaki komodinin üzerindeydi. Ellika yatağında doğruldu ve ayın solgun ışığında kavanoza baktı. Kınkanat minik adımlarıyla kavanozun içinde dönüp duruyordu.

– Manzaran da var, dedi. Görmüyor musun?

Tabii kınkanat cevap vermedi.

Ellika içini çekti. Kavanozu aldı ve ayaklarının ucuna basarak balkona çıktı. Ay parlıyordu. Gece ve yaz kokusu vardı. Ellika kavanozun kapağını açtı ve kınkanadın dışarı çıkmasına izin verdi. Kınkanat bir süre hiç hareket etmeden balkonda durdu, kısa bir süre. Sonra hortumunu dolunaya çevirdi ve minik ayaklarıyla yoluna gitti.

Ellika odasına dönüp yattı. KÂŞIFIN GÜNLÜĞÜ
aklına bile gelmemişti.
Ve kütük gibi uyudu.

APARTMANIN ALTIN KÜPELİ, EN HAVALI ÇOCUĞU

Ellika Tomson uyandı, yatağında isteksizce dönüp esnedi. Ama aklına o günün cumartesi olduğu ve okula gitmeyeceği geldiğinde birden canlandı. Kınkanadı hatırladı. Onu önce yakalamış, sonra da serbest bırakmıştı. Gece yarısı. Balkonda, dolunay ışığının altında.

Ve ondan önce... Asansörde kapalı kalmışlardı, o ve annesi. Acil durum lambasının yeşil ışığı altında kahkahalarla gülmüşlerdi.

Ellika bunları düşünürken esniyor ve geriniyordu.

Bir kınkanat keşfettim, diye düşündü.

Yatağından kalktı.

Hep sandalyenin üzerine bıraktığı pantolonunu aldı. Ceplerinde KÂŞIFIN GÜNLÜĞÜ'nü aradı. Ama defter yoktu. Aramaya devam etti. Yere baktı. Komodinin üzerine baktı. Yatağın altına baktı. Mutfığa gidip orada aradı. Holde aradı. Ama hiçbir yerde bulamadı... Keşif günlüğü yoktu.

Usluca annesinin yatak odasına girdi.

- Anne? dedi.

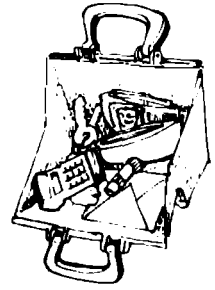
Annesi hâlâ yataktaydı, hafifçe döndü.

– Hımmmm, dedi.

– KÂŞIFIN GÜNLÜĞÜ'nü gördün mü?

Hani şu siyah, küçük şeyi... Not defterini?

– Mmm, mmmm, dedi annesi ve bir elini salladı.

Sanki bir yeri işaret etmişti. Belki de gardırobu? Ya da yerde duran çantasını?

Ellika çömelip çantayı açtı. İçinde anahtarlar, buruşturulmuş kâğıt mendiller, bir ruj, kahverengi bir zarf, küçük bir hesap makinesi ve cüzdan vardı.

Ellika cüzdanı aldı.

İçinde fotoğraflar vardı.

Ellika'nın üç yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafı – doğrusu pek değişmemiştir– ve başka bir tane daha. Ve Ellika'nın kuzeninin fotoğrafı. Ve anneannesinin.

Peki ya babam? diye düşündü Ellika.

Cüzdanın içeriğini dikkatle kontrol etti. Babasının her zaman orada olan fotoğrafını aradı. Ve birden annesinin sesini duydu, şimdi uyanmış olmalıydı.

– Ellika, dedi, ne yapıyorsun? Ne işler çeviriyorsun?

– Hiçbir şey, dedi Ellika.

Cüzdanı aceleyle çantaya koydu. Annesi yataкта doğrulmuştu.

– Hiçbir şey öyle mi!? dedi. Benim çantamda?

Annesi ayağa kalktı. Sabahlığını aldı.

– Tuhaf bir yer, dedi. Hiçbir şey yapmamak için tuhaf bir yer. Benim çantamın içi!

– Amaaan, dedi Ellika, senin çirkin çantanı ne yapayım!

Ve çantaya bir tekme attı. Ayaklarını yere vura vura yatak odasından çıktı. Salonu geçti, holü geçti ve kapıya vardı. Annesi arkasından bağırarak bir şeyler dedi ama Ellika dinlemedi, kapıyı çarpıp çıktı. Kapıya dönüp dilini çıkardı, önüne döndüğünde... Neredeyse çarpışıyordu.

Viliam'la. Viliam Fridolin'le! İşte, önünde dikiliyordu. Her zamanki gibi siyahlar içinde. Siyah kot pantolon, siyah gömlek ve siyah deri ceket. Dik siyah saçlar ve kulağında altın bir küpe.

Viliam Fridolin. On beş ya da on altı yaşında.

Havalı! Trampet Sokağının en havalı çocuğu.

– Merhabalar, dedi.

– Me... merhaba, dedi Ellika.

Neredeyse düşüp ölecekti. Çünkü Viliam Fridolin daha önce onunla hiç konuşmamıştı. Hiçbir zaman. Ve kulağında altın bir küpe vardı!

– Ellika sen misin? dedi.

– Hı hı, dedi Ellika.

– Kız kardeşimle aynı sınıftasınız, değil mi? dedi Viliam.

Ellika başını salladı. Evet ya, Silvia'yla aynı sınıftaydılar. Sandra ve arkadaşı Silvia'yla. Ellika'nın tanıdığı en korkunç ikili.

Silvia ve Sandra.

Herkesle alay eden ikili.

Pampas'la bir olup kandırdıkları kızlar... daha çok da Pampas'ın kandırdığı kızlar. Çöplerin içinde altın yüzük bulacaklarına inandırdıkları kızlar.

Ellika'nın aklına çöplükte nasıl eşelendikleri geldiğinde gülmesini zor tuttu. Silvia ve Sandra çöpleri eşeliyorlardı. Altın arıyorlardı... Çöplükte! Ama gülmedi. Gülümsemedi bile. Demek ki Silvia ağabeyine anlatmıştı. Belki de Ellika'nın onu kandırdığını söylemişti. Ve eğer öyleyse... Viliam Fridolin şimdi çok öfkeli olmalıydı.

Ellika ne güldü ne de gülümsedi. Hiçbir şey yapmadı. Viliam'a bakamıyordu bile. Yine de onun elini uzattığını fark etti.

– Bunu asansörde buldum, dedi. Senin, değil mi?

Ve Ellika, Viliam'ın elindeki KÂŞIFIN GÜNLÜĞÜ'ne baktı.

Elini uzatıp aldı.

– İyi yazmışsın, dedi Viliam.

– Okudun mu? dedi Ellika.

Yüzü kızarmıştı.

– Yok, istemedim oldu, şöyle bir baktım, birazcık,

dedi Viliam. Karıştırırken. Hani şu kırılan şeylerle ilgili sayfaya. Sonra ilk sayfayı çevirdim ve defterin senin olduğunu gördüm.

Kısa bir süre sessiz kaldılar. Ellika'ya bu süre çok uzunmuş gibi geldi.

Ayaklarına bakıyordu.

Ayakları çıplaktı.

Öfkeyle dışarı çıkarken ayakkabılarını giymeyi unutmuştu.

– Şey, dedi Viliam. Biz müzik yapıyoruz.

Ellika başını kaldırıp baktı.

– Ben ve birkaç arkadaş. Kendi şarkılarımızı söylüyoruz.

– Öyle mi? dedi Ellika.

– Düşündüm de, dedi Viliam. O yazdığın şey çok güzel.

– Hımm, dedi Ellika.

– Şeyi soracaktım, dedi Viliam, onu kullanabilir miyim?

– Neyi? Nasıl... nasıl yani? dedi Ellika.

– Çok güzel, dedi Viliam. Tıpkı... Bilirsin işte... tıpkı... şöyle...

Ellerini bacaklarına vurarak bateri çalar gibi tempo tutmaya başladı ve bir melodi mırıldandı.

Ardından sözler geldi. Ellika'nın yazdıklarıydı. Ama Ellika hemen çıkartamadı. Viliam Fridolin şarkı olarak söylerken kulağa çok değişik geliyordu.

Siyah dik saçlı, altın küpeli çocuk.

Bozulan her şey tamir edilemez

Ne zamk kâr eder ne çivi...

Tamir edemezsin bozulan her şeyi...

Ah biliyorsun, her şey bozulabilir

Ve bozulan bazı şeyler hep öyle kalır.

Son sözcükte elini sanki bateri baleti gibi havada
şöyle bir çevirdi.

Ellika'ya bakıp gülümsedi.

– Güzel, değil mi? dedi. Bir de baslarla, gitarlarla
düşün!

Ellika başını salladı. Ve bir daha salladı.

– İyi, tamam o zaman, değil mi? dedi Viliam. Yani devam edebilirim... bundan bir şarkı yapmaya.

– Evet, tamam... tamam, dedi Ellika.

– İyi, dedi Viliam. Hazır olduğunda sen de dinlersin. Anlaştık mı?

– Anlaştık, dedi Ellika.

Ve gülümsedi ve güle güle dedi ve görüşürüz dedi... Ve el salladı!

Merdivenin basamaklarını üçer üçer atlayarak inen Viliam, kaybolmadan önce dönüp Ellika'ya el salladı. Ellika'da ona, Viliam Frilodin'e.

Ellika KÂŞIFIN GÜNLÜĞÜ'nü açtı. Beyaz sayfalara parmağıyla bir şeyler yazdı.

Hiç kimsenin okuyamayacağı görünmez harflerle.

Sonra kalemini çıkartıp görünür harflerle yazmaya koyuldu.

Dün esi benzeri olmayan hortumlu
bir böcek keşfettim.

Onu önce kavanoza kapadım, ama orada
yaşamak istemedi.

Cam kavanozda olmasına ve
manzaraya bakabilmesine rağmen istemedi.
Aya ucmak istiyordu. Ben de onu bıraktım.

KESİP ATTIKTAN SONRA PİŞMAN OLMAK

Ellika Tomson tekrar eve döndü. Bu çok zamanını almadı. Kapıyı açıp içeri girdi. Kapının eşiği üzerinden yalnızca bir adım, hopp içerideydi. Ama şimdi on dakika öncesinden çok farklıydı. Neşeliydi.

– Hu huuu! diye bağırdı.

Annesi mutfaktan başını uzattı. Elinde bir salatalık vardı. Belli ki bir şey söyleyecekti ama Ellika çabuk davrandı.

– Dün asansörde bir şey düşürmüşüm, dedi. Bir şeyler yazdığım bir defter.

– Yazıyor musun? dedi annesi.

Ellika KÂŞIFIN GÜNLÜĞÜ'nü havaya kaldırdı.

– Evet, bir sürü değişik şey. Önce belki sen bulup içine atmışsındır diye senin çantanda aradım. Ararken cüzdanını gördüm ve fotoğraflara bakmaya başladım. Anladın mı?

– Ah... ben de tam o anda uyandım, dedi annesi.

– Evet, ve kavga çıkardın, hiç vakit kaybetmeden, dedi Ellika.

– Offf, ne aptallık, dedi annesi.

– Evet, aptallık ya, dedi Ellika. Ne sanmıştın ki? Para çaldığımı mı?

Annesi üzülmüştü. Yüzünü buruşturdu. Elindeki salatalığı, aptal kafam dercesine kafasına vurdu. Ve salatalık ikiye bölündü. Bir parçası uçup... pat... duvara çarptı.

Ellika güldü. Annesi inledi.

– Hayır, hiç de öyle düşünmedim, lütfen... Hadi şimdi kahvaltı edelim, dedi.

– Hadi edelim, dedi Ellika, sen bütün kahvaltılıklarımızı parçalamadan.

Ve kahvaltı masasına oturdular; çay, kızarmış ekmek, peynir ve yarımşar salatalıkla kahvaltı ettiler. Asansör macerasını konuştular. Ve ilerleyen saatlerde Ellika'nın babasına telefon açarak başlarına geleni anlatmaya karar verdiler.

Sonra annesi sabah kahvesini içerek gazete okudu.

Ellika da KÂŞIFIN GÜNLÜĞÜ'nü.

Yazdıklarını baştan sona okudu.

Sonra bir süre düşündü. Kınkanatları ve daha bir sürü şeyi. Tam beş dakika boyunca düşündü. Yeterince düşündükten sonra kalktı. Banyodan tırnak maka-

sını aldı ve tekrar mutfağa gelip masaya oturdu. Def-
terin sayfalarını çevirdi. Aradığı sayfayı buldu.

Öff Janus amma da sıkıcı!!!

Ve o sayfayı kesmeye başladı.

Annesi gazetenin üzerinden başını uzatarak baktı.

– Dur! Ne yapıyorsun? dedi. Defteri parçalayacak
mısın? Hani çok önemliydi!

– Defteri parçalamıyorum, dedi Ellika. Sadece ke-
sip çıkartıyorum. Elindeki makasın ağzını açıp kapadı.

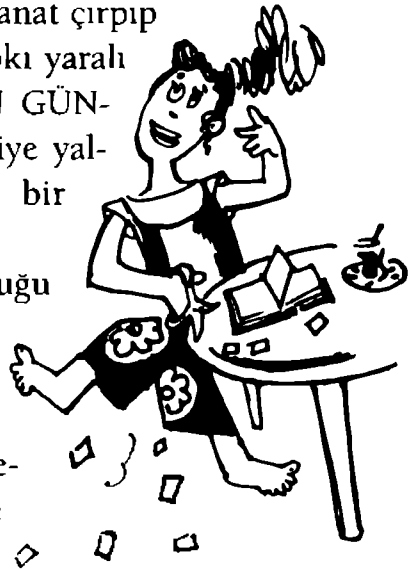
– Neyi çıkartıyorsun? dedi annesi.

– Kötü bir sayfayı, dedi Ellika.

Ve son makas darbesini de vurdu. Say-
fa kesilmişti. Yere doğru kanat çırpıp
masanın altına kondu. Tıpkı yaralı
bir kelebek gibi. KÂŞIFIN GÜN-
LÜĞÜ'nde o sayfadan geriye yal-
nızca minicik, pürtüklü bir
parçacık kalmıştı.

– İnsanın pişman olduğu
şeyleri kesip atabilmesi ne
güzel, dedi Ellika.

– İyi o zaman, dedi
annesi, bu sabah sana söyle-
diğim o aptalca şeyleri de
kes at.

Ellika iki parmağını havaya kaldırdı ve makas gibi açıp kapadı.

– Şık şık, dedi. Artık yoklar.

– İyi, dedi annesi.

Ellika kestiği sayfayı yerden aldı. Minik parçalara ayırıp çöpe attı. Sonra defterini kapadı ve kalemiyle birlikte pantolonunun arka cebine koydu.

– Kahvaltı bitti mi? dedi. Bittiyse ben Janus’a gideceğim.

– Peki, ama arada eve gelmeyi de unutma, dedi annesi.

Ellika söz verdi. Gerçek bir söz. Evden çıktı ve bir kat aşağıya, altıncı kata indi.

Janus’ların kapısını çaldı. Kapıyı Janus açtı. Elinde bir paket cips vardı. Neredeyse boşalmıştı.

– Yalnız mısın? dedi Ellika.

– Hıı, bizimkiler hastanede, dedi Janus. Dün gece dedem neredeyse ölüyordu. Kalbinde bir sorun varmış, neredeyse duracakmış.

– Off, çok kötü, dedi Ellika.

– Evet, ama şimdi iyi, dedi Janus. Biraz dinlenmesi, ilaç falan alması gerekiyormuş.

– Yine de kötü, dedi Ellika. Düşünsene, neredeyse ölecekmiş.

– Öyle, ama bir bakıma da iyi oldu, dedi Janus.

Elini cips paketine daldırdı, bir avuç cips alıp ağzına tıktı.

– İyî mi? Nasıl yani? dedi Ellika.

– Mmmm hmm hmm, dedi Janus ve ağzını gösterdi. Çiğnedi, çiğnedi.

Ellika bekledi ve yine sordu.

– Nasıl iyi olabilir ki, dedenin ölmek üzere olması? diye sordu.

Janus cips paketine baktı, salladı. Geriye minik parçalar kalmıştı.

– Çünkü kavga etmeyi bıraktılar, dedi.

– Annenle baban mı? dedi Ellika.

Janus başını salladı.

– Hastaneden telefon geldikten sonra, dedi, saniyenin binde biri kadar bir sürede barıştılar.

Ellika ne diyeceğini bilemiyordu. Ona çok tuhaf gelmişti. Birilerinin barışması için birilerinin ölmek üzere olmasının gerekmesi tuhaf bir şeydi.

Janus, cips paketini havaya kaldırdı.

– En kötüsü de, dedi, cipsin insanı susatması.

– Hayır, dedi Ellika, en kötüsü dilini tahriş etmesi.

– Sanki çöldeymişim gibi susadım, dedi Janus. Elli derece... Güneş kavuruyor.

Elindeki cips paketini bıraktı.

– Ve hiçbir yerde su yok... yalnızca kum... ve kum... dedi.

Boğazını tuttu ve yere yuvarlandı. Mutfağa doğru sürünmeye başladı.

– Suuu... suuu, diye inledi.

Ellika mutfağa koştı. Bir bardak su aldı, yere oturdu ve sürünerek gelen Janus'u beklemeye başladı. Ve bardağı ona uzattı. Janus bardağı alıp suyu içti.

– Keşif seyahatine katılacak mısın? dedi Ellika.

– Evet, Ay'a gideceğiz, dedi Janus. Haritam hazır bile.

– Hayır, ben ciddiymim, evin içinde yapacağız, dedi Ellika.

– Evin içinde mi? dedi Janus. Bu imkânsız.

– Niçin? dedi Ellika.

– Keşif seyahati için, dedi Janus, bilinmeyen bir yere gitmek gerek. Yoksa keşfedecek bir şey bulamazsın. Evin içindeymiş, daha neler.

Gözleriyle mutfağın her bir köşesini taradı.

Büüklüğünü ölçer gibiydi.

– Bu ev seyahat etmek için çok küçük, dedi. Eğer bir keşif seyahatine çıkmak istiyorsan daha büyük bir yer olmalı. En azından bir evden daha büyük. Yoksa ona keşif seyahati denmez.

Ellika cevap vermedi. Yalnızca Janus'a baktı ve bardakta kalan suyu içti.

– Üstelik bunu yapamam, dedi Janus.

– Ne demek yapamam? dedi Ellika.

Janus boş bardağı çevirdi.

– Çünkü babam birazdan beni alacak, dedi, hastaneye gideceğiz.

Bardağı gözüne dayadı. Bir dürbün gibi. Ya da bir mercek gibi. Ve Ellika'ya doğru döndü.

– Yeter artık, dedi Ellika. Bırak şunu.

– Ne var, yalnızca bakıyorum. Bakamaz mıyım?

Bardağı gözünden çekti.

Ellika ayağa kalktı ve gitmek zorunda olduğunu söyledi. Birbirlerine elveda dediler.

Her zaman böyle yaparlardı.

Ve Ellika, Janus'un evinden çıktı.

Beşinci katın merdivenlerine oturdu. Yeni bir sayfa açtı ve yazdı, düşündüğü şeylerden pişman olmasına fırsat vermeden, çabuk çabuk yazdı.

İnsanın kesip attığı şeyler için
pişman olabileceğini keşfettim.

Bu yüzden, insan kestiği şeyleri saklamalı.
Çünkü o anda ne yazmışsa o doğrudur.

MERDİVEN İNİP ÇIKMANIN EN SON YOLU

Ellika Tomson merdivenlerden on iki değişik tarzda inip çıkabiliyordu. En çok da koşarak inip çıkardı. En çok sevdiği ise, merdiven tırabzanına tutunarak üç ya da dört basamak birden atlamaktı. Şimdiyse yepyeni bir yol deniyordu... Gözlerini kapa ve in. Duvarlara ya da tırabzanlara tutunmadan. Ya da biraz tutunarak. Bazen... birazcık... dengesini kaybedecek olursa.

Önce yukarıya. Sonra aşağıya.

Gözünü kapadı. Ve düşündü.

Düşünceler kafasında dönmeye başladı.

Döndü, döndü, döndü! Janus'u düşünüyordu. Söylediklerini. Bir evin keşif seyahati için çok küçük olduğunu. Ve ödevi düşünüyordu, pazartesi gününe kadar bitirmesi gereken ödevi. Önceki hafta öğretmene bu ödevin aklından çıkıverdiğini söylemişti. Ama artık aklından çıkıveremezdi. Üstelik şimdi kendisi bir kâşif olmuştu... Kolomb hakkında yalnızca bir, bilemedin iki sayfalık bir ödev yazmak yerine, tutup kâşif olmuştu. Oysa Kristof Kolomb gerçek ve ün-

l  bir k şifti. Yelken açıp Amerika'ya kadar gitmişti. Amerika büyük, çok büyüktü. Bir evden çok daha büyük. Janus'a göre, seyahat etmek için bir ev çok küçük bir alandı...

– Hayır! Yeter artık! Dur! diye bağırdı Ellika.

Kendi düşüncelerine sesleniyordu.

Merdivenlerin tam ortasında durdu ve gözlerini açtı. Karşısında pul koleksiyoncusu Koriander vardı. İki basamak aşağıda durmuş ona bakıyordu. Takım elbisesi, kravatı ve elinde bir ekmekle. Ellika'dan birkaç basamak aşağıda durduğu için boyları aynı hizadaydı. Milimi milimine aynı.

Bay Koriander gözlerini Ellika'ya dikti.

– Durmak mı? dedi, ben mi...?

Ellika kahkahalara bo uldu.

– Hayır, başım, dedi. Fırıl fırıl dönüyordu da.

– Ama bu imkânsız, dedi Bay Koriander. İnsanın başı fırıl fırıl dönmez, yalnızca bir parça  evirebilirsin.

– Ama ben demek istedim ki, dedi Ellika.

– Tamam, anladım, dedi Bay Koriander, dönen başın değil, içindeki düşünceler.

– Evet, dedi Ellika. Düşüncelerim birbirine karıştı. Ara sıra okulda yedi imiz o tuhaf çorbaya döndü.

Bay Koriander, başını salladı. Sanki insanın başının içinde bir çorba olması normalmiş gibi buna itiraz etmedi. Kravatını düzeltti.

– Ben arada bir ufak resimler yaparım, dedi, yardım oluyor.

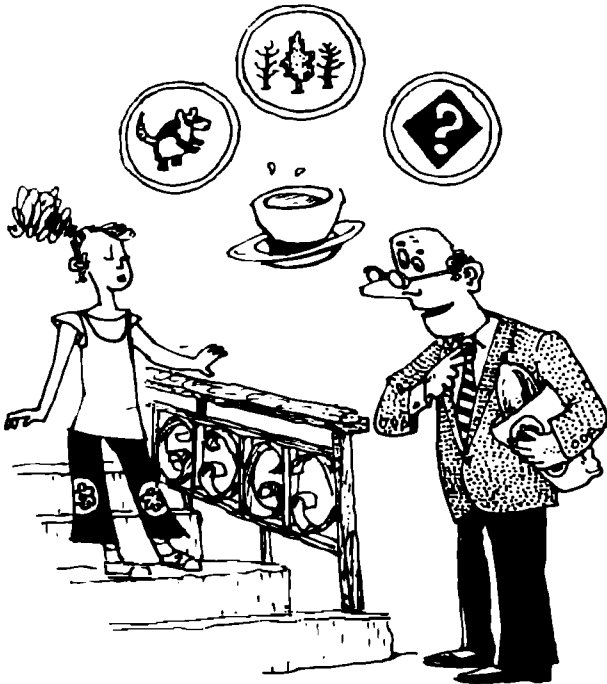
– Resim yapmanın mı? dedi Ellika.

– Düşüncelerim için, dedi Bay Koriander, o zaman dönmüyorlar.

Ekmeğin durduğu kâğıt torbayı havaya kaldırdı.

– Her yere çizebilirsin, dedi, yeter ki iyi bir kalemin olsun.

Ellika kâğıt torbaya baktı. Üzerine üç daire çizilmişti, her dairenin içinde de bir resim vardı. Birinci dairenin içinde bir köpek ya da bir fare resmi vardı.

İkincide birkaç kalın ve bir sürü de ince dalı olan bir ağaç. Üçüncüsündeyse, ortasında bir soru işareti bulunan dört köşe siyah bir nesne vardı.

Resimler Ellika'nın merakını uyandırmıştı. Daha iyi görebilmek için bir basamak aşağı indi. Ama aynı anda Bay Koriander de uzun adımlarla birkaç basamak yukarı çıkmıştı. Şimdi Ellika'dan beş basamak yukarıdaydı. Ve çok uzun görünüyordu.

– Hoşçakal, sohbet için teşekkürler, dedi ve evine, pullarının yanına döndü.

Ellika onun arkasından baktı ve adım sesleri kaybolana kadar bekledi.

Sonra merdivene oturdu. KÂŞIFIN GÜNLÜĞÜ ile kalemmini çıkardı.

Defterin sonlarına doğru bir sayfa açtı.

Zihninde dönen düşüncelerden birini seçti ve resmini çizdi. Resimdeki öğretmeniydi. Yuvarlak bir kafa ve öfkeyle havaya kalkmış kaşlar. “İKİ SAYFA!” diye bağırان bir öğretmen kafası. Onun yanında da ufak tefek bir Ellika vardı. Elinde incecik bir defter tutan Ellika.

Resme baktı.

Beğenmedi. Hem de hiç. Yeni bir sayfa açıp bir resim daha çizdi. Elinde kocaman KÂŞIFIN GÜNLÜĞÜ'nü tutan, kocaman bir Ellika resmi. Ve “BRAVO!” diye bağırان minik bir öğretmen kafası. Öğretmenin

dudakları neşeyle yukarı kıvrılmış ve gözleri hayranlıkla açılmıştı.

Ellika resme gülümsedi.

– Benim güzel öğretmenim, akıllı öğretmenim, dedi.

Başka bir resim yapmak için bir sayfa daha çevirdi. Ne çizeceğini iyi biliyordu. Bu Janus olacaktı. Bir çöpten çocuk ile içinde abuk sabuk laflar yazılı bir konuşma balonu. Ama kalemi eline aldığı anda ne çöpten çocuk çizebildi ne de konuşma balonu. Hiçbir şey çizemedi.

Onun yerine yazdı.

Hızla yazdı. Kalemi tökezliyordu. Ama sıkıca tuttu. O kadar sıkıyordu ki parmakları ağrımişti. Yine de devam etti. Ve şöyle yazdı:

J. bir evin keşif seyahati için
çok küçük olduğunu söylüyor.

Ben bunun YANLIŞ olduğunu söylüyorum.

Kanıt: BEN oturduğumuz apartmanda keşif
seyahatine çıktım ve YENİ ŞEYLER keşfettim.

Biraz dinlendi. Kalemi oturduğu merdivene bıraktı. Elini aşağı doğru salladı. Parmaklarını çıtlattı. Ve Janus'un başka neler söylediğini hatırlamaya çalıştı. Onu rahatsız eden sözlerini. Yanlış olduğunu düşündüğü şeyleri. Tekrar kalemi aldı ve yazmaya devam etti.

İ. keşif yapmak için bilinmedik yerlere
gitmek gerektiğini söylüyor.
Yoksa hiçbir şey keşfedilemezmiş.
Ben bunun YANLIŞ olduğunu söylüyorum.
Kanıt: BEN oturduğumuz apartmanda bir sürü
şey keşfettim. Hepsi de Keşif Günlüğümde
yazılı! Demek ki bu keşifler sahici. Gerçek.

Bir kez daha kalemi bıraktı. Derin bir nefes aldı ve
yazdıklarını okudu. Ama hepsini değil. Çünkü yap-
ması gereken bir şey daha vardı. KÂŞIFIN GÜNLÜ-
ĞÜ'nün ilk sayfasına döndü. Pampas'ın yazdığı o ilk
sayfaya. Eğik, zarif harflerle yazılmış düz satırlara.

Ellika Tomson'un keşif seyahati
Trampet Sokağı boyunca uzanan
masmavi apartmanın etrafında dolaşırken...
İŞTE O ZAMAN keşfetti ki...

Ellika bu sayfayı bulup okudu. Önce sessizce, yalnız-
ca gözleriyle. Sonra kısık bir sesle, yalnızca dudakla-
rını kıpırdatarak. Sözcüklerin tadına baktı. Seslerinin
nasıl olduğunu duydu. Sonra bunları sildi ve değiştir-
di. Belki o kadar güzel olmadı ama öncekinden daha
iyi olmuştu.

BENİM keşif seyahatim.
Trampet Sokağı boyunca uzanan masmavi

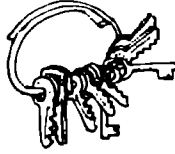
apartmanın bodrumundan çatısına kadar
uzanan seyahatte,
keşfettim ki-

Ellika küçük deftere bakarak gülümsedi. Sonra merdivenin tam ortasında ayağa kalktı.

Gözlerini kapadı ve inmeye başladı. Ne başında düşünceler dönüyor, ne duvarlara ne de tırabzana tutunuyordu. Ama tam ikinci kata geldiğinde son keşfini yazmadığını hatırladı. Ve oturup onu da yazdı.

Merdivenden inmenin yeni bir yolunu keşfettim.
13. yol.
Gözler kapalı inmek.

BİR ANAHTAR NASIL ELE GEÇİRİLİR

Ellika neyin eksik kaldığını şimdi çok iyi biliyordu. Bodrum ve teras.

Oralara da giderse keşif seyahati kusursuz olacaktı. Tam anlamıyla gerçek bir seyahat olacaktı... A'dan Z'ye, buradan oraya, bodrumdan terasa. Diğer katların hepsini gezmişti. O katlardaki her şeyi keşfetmiş ve KÂŞIFIN GÜNLÜĞÜ'ne yazmıştı.

Şimdi çözmesi gereken bir sorun vardı.

Bodrum ve terasın kilitli kapılarını açmak. Peki anahtarlar kimdeydi? Tabii ki Pampas'ta.

Ellika gidip onu aradı ve buldu.

Pampas arka bahçedeydi.

Oturmuş, saksıya dikmiş olduğu bir domates fidesiyle konuşuyordu. Fide çok küçük ve çok zayıftı. Çünkü arka bahçe karanlıktı. Güneş yüksek binaların arasından yol bulup arka bahçeye girmekte zorlanı-

yordu. Ama Pampas domates fidesiyle konuşursa, domateslerinin daha güzel ve daha kırmızı olacaklarına inanıyordu.

Ellika, arka bahçe kapısını açıp girdiğinde Pampas fidesine şunları diyordu:

– İşte böyle, bunu iyice öğrenin. Eğlenceli olan şeylerin çoğu yasak, eğer yasak değilse tehlikeli...

Ellika'nın açtığı kapı pat diye kapanınca Pampas döndü ve onu gördü. Ters çevirdiği bir kovanın üzerinde oturuyordu. Yanında bir kahve fincanı ile bir süzgeçli sulama kabı vardı.

Kaşlarını kaldırdı. Kır düşmüş iki kaş.

– Merhaba, dedi Ellika.

– Uzun süredir mi buradasın? dedi Pampas.

– Hayır, niye sordun? dedi Ellika.

Pampas'ın yanına gidip yere oturdu. Havanın çok sıcak olduğu günlerde asfalt biraz yumuşardı. Hatta üzerine parmak izinizi bırakabilirdiniz.

– Söylediklerimi duydun mu? dedi Pampas.

– Sadece eğlenceli olanın tehlikeli olduğunu, dedi Ellika.

– İyi, dedi Pampas, yani daha fazla duymamış olman.

– Nasıl yani? dedi Ellika.

Pampas sulama kabını aldı ve domates fidesinin olduğu saksıya biraz su döktü.

– Eh, oturmuş konuşuyordum işte, dedi.

– Sırlarını mı anlatıyordun? Domates fidesine mi? dedi Ellika.

– Öyle bir şey, dedi Pampas, özel şeylerden bahsediyordum.

– Gizli şeyler mi yani? dedi Ellika.

Pampas sulama kabını yere koydu.

– Eh, özel şeyler, dedi. İnsanın kendinde kalmasını istediği şeyler. Yalnızca ona ait olan şeyler. Özel düşünceleri. Ya da özel çayırılığı, başkalarının gelip tepinmediği... Anlıyor musun?

Ellika biraz düşündü. Yalnızca birazcık.

– Evet, ama özel çayırılık bana biraz saçma geldi, dedi.

– Belki de öyledir, dedi Pampas.

– Öyle, dedi Ellika. Çayırılıkta herkes gezinebilmeli, öyle değil mi?

– Haklısın, dedi Pampas, ayak parmaklarının arasında çimenleri hissetmek güzel şey... Ayak parmaklarının arasında çimenleri hissetmek insan hakları arasında sayılmalı.

– İnsan çimenlerin üzerinde gönlünce dolaşabilmeli, dedi Ellika.

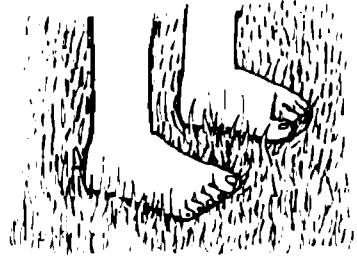
– Özgürce, dedi Pampas.

– Evet öyle... özgürce! dedi Ellika.

– Kesinlikle! dedi Pampas.

Pampas ayağa kalktı, üzerine oturduğu kova devrildi. Arka bahçede bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Çenesi öne çıkmış, elleri arkasında. Beş adım oraya beş adım buraya.

– Her insan, dedi ve işaretparmağını havaya kaldırdı, her insan özgür olmalı... Özgürce düşünebilmeli. Özgürce konuşabilmeli. Özgürce dolaşabilmeli...

– Evet, dolaşabilmeli! dedi Ellika. Her yerde! Apartmanın her yanında.

– Dünyanın her yanında! diye kükredi Pampas ve yumruğunu havaya kaldırıp “Yaşasın özgürlük!” diye bağırdı. Sonra kolunu indirdi ve Ellika’ya gülümsedi.

– Özel çimenlikler kaldırılсын, dedi. Bence insanlar istedikleri yerde dolaşabilmeli.

– Evet, kesinlikle, dedi Ellika. Ve bunun için bana anahtarları vermelisin.

– Anahtarlar mı? dedi Pampas. Neyin anahtarları?

– Öncelikle bodrumun, dedi Ellika. Ve terasa açılan çatı katının.

Pampas güldü.

– Kâşif Tomson için ha? dedi.

– Aynen öyle, dedi Ellika.

Pampas kovayı tekrar ters çevirdi ve üzerine oturdu.

– Çatı katının anahtarı Demeter ailesinde... Bu akşam terasta davetleri var, dedi.

Ellika başını salladı, anlamıştı. Demek ki çatı katının yalnızca bir anahtarı vardı. Pampas'ın evinin duvarında asılıydı ve ihtiyacı olanlar oradan alıyorlardı. Örneğin terasta eğlence düzenleyecekleri zaman. Bu da Ellika'nın ne zaman isterse çatıya çıkabileceği anlamına geliyordu. Çünkü orada her gün bir eğlence olurdu.

– Peki, bodrumun anahtarı? dedi Ellika.

Pampas kulağını ovaladı.

– Oranın anahtarı annende de olmalı, dedi. Çünkü çamaşırhane orada. Herkeste bir anahtar var. Annenden alamaz mısın?

Ellika cevap vermeden bir süre bekledi. Başparmağıyla asfaltın yumuşayıp yumuşamadığını kontrol etti. Yumuşamamıştı. Demek ki havalar henüz yeterince ısınmamıştı.

– Annemden alamam, dedi. Çünkü ondan isteyemem.

– Niçin? dedi Pampas.

– Çünkü, dedi Ellika, bir sürü sorun çıkarır. Gereksiz yere bir sürü sorun.

Pampas iç çekti. Domates fidesinin solmuş bir yaprağını kopardı. Fide küçük ve körpeydi, ama daha büyük bir saksıya ihtiyacı vardı.

Ayaa kalktı.

Ceplerini yoklayıp bir anahtar demeti çıkardı. Gözlerini kısarak bir tanesini seçti ve anahtar demetinden ayırdı. Ellika'ya uzattı.

– Saat on ikiden önce geri istiyorum, dedi. Eğer gelmezsen seni aramaya başlarım.

Ellika anahtarı aldı.

– Ve önemli bir şeyi unutmamalısın, dedi Pampas.

– Evet, biliyorum dikkatli olacağım, dedi Ellika.

– Ne? Hayır, ben bunu kastetmiyordum, dedi Pampas. El fenerini unutma diyecektim. Bodruma inen merdivenin başındaki dolapta. Onu mutlaka almalısın.

Ciddi bir ifadeyle Ellika'ya baktı.

– Anladın mı? dedi.

– Evet, dedi Ellika. El feneri sağ taraftaki dolapta. Alacağım!

– Tamam, dedi Pampas. Ve iyi şanslar!

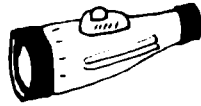
Gülümsedi ve diz kırarak selam verdi. Ellika da aynısını yaptı.

Ve Pampas'ı domates fidesiyle baş başa bıraktı. Apartmana girdi. Anahtarı sıkıca tutuyordu. Artık keşif seyahatinin sonunun başlangıcındaydı.

Bunları KÂŞIFIN GÜNLÜĞÜ'ne yazmayı unutmadı. Sadece birkaç boş sayfa kalmıştı.

Kesfettim ki, bodrum anahtarının
dişleri çok keskin.
Neredeyse elinizi deliyor.
Yepyeni ve çok güzel bir anahtar.

BEKLENMEDİK ARKADAŞLIK

Ellika Tomson, bodruma açılan kapının önünde duruyordu. Elinde Pampas'tan aldığı anahtar vardı. Şimdi ona ait olan anahtar. Ödünç alınmış, parlak, güzel ve keskin dişli bir anahtar.

Midesinde kelekler uçuşuyordu. Bodruma ilk defa yalnız başına girecekti. Evet, daha önce de bodruma girmişti, belki en az yüz kez. Annesi ya da babasıyla birlikte çamaşırvhaneye inmiş, ayrıca Pampas'la birlikte inip kar küreklerini almışlardı.

Yani bodrum Ellika'nın en iyi bildiği yerlerden biriydi.

Ama yalnız başına inmek çok farklı diye düşünüyordu. Ve tam o anda arkasından bir ses duydu.

– Ne yapıyorsun sen orada?

Ellika arkasını döndü. Tam tahmin ettiği gibi: Sesin sahibi Silvia'ydı. Görmek isteyeceği en son kişi. En

azından şu anda. Yine de biraz şanslı sayılırdı. Çünkü Silvia yalnızdı. Sandra yoktu yanında.

– Herkesin gıcık kaptığı kız, dedi Ellika.

– Ne dedin? dedi Silvia.

– Hiçbir şey, dedi Ellika.

Birbirlerine baktılar. Kim önce konuşacak diye beklediler. Silvia konuştu.

– Sandra bugün hasta, dedi.

“Çok da umurumdaydı, sen de çekip gitsen ya,” diye düşündü Ellika – ama bunu söylemedi. Gerek yoktu. Bunun yerine:

– Öyle mi, hastalığı neymiş? dedi.

– Gıda zehirlenmesi, dedi Silvia.

– Ne? Gıda zehirlenmesi mi? dedi Ellika.

– Hı hı, dün karides yemişti, dedi Silvia. Akşam yemeğinde. Karides bozukmuş ve bir saat içinde... babası, ablası, herkes...

Ve gıda zehirlenmesinin nasıl bir şey olduğunu işaretle anlattı. Titredi, kusma ve bayılma taklidi yaptı.

Ellika güldü ve nasıl olduysa:

– Bodruma ineceğim, gelmek ister misin? dedi.

Silvia bir kaşını kaldırdı, bu tam Silvia'ya göre bir hareketti. Sandra taklidi. Ellika bu tavırlardan nefret ediyordu.

– Şimdi mi? Bodruma mı? Niçin? dedi Silvia.

Ellika cevap vermedi. Sorduğuna pişman olmuş-

tu. Ama Silvia çoktan bodrum kapısına gelmişti. Kapı kolunu tutup kontrol etti.

– Ama bu kilitli, anahtarın var mı? dedi.

– Anahtar mı? Tabii ki var, dedi Ellika.

Ve gösterdi, parlak ve keskin dişli anahtarı.

Şimdi iki kişilerdi.

Evet, bu da olmuştu. Ellika ve Silvia. Birlikte. Ağır, hantal kapıyı yardımlaşarak açtılar. Elektrik düğmesini bulup lambayı yaktılar. Merdivenlerin başındaki dolabı gördüler ve el fenerini aldılar. Sarılı siyahlı, plastik bir fenerdi.

“Sakin,” demişti Pampas. “Sakin el fenerini unutma.”

Etrafta dolaşmaya başladılar. Pek konuşmuyorlardı.

Büyük ardiyeye baktılar. Kocaman boş bir odaya benziyordu. Bir orman gibi koyu yeşildi. Bir kenarda kar kürekleri duruyordu. Boya tenekeleri ile bir merdiven vardı. Başka da bir şey yoktu.

Çamaşırhaneye girdiler. Orada her yer aydınlık ve beyazdı. Çamaşır makineleri, kurutma makineleri, hortumlar, duvarlar, her yer bembeyaz parlıyordu.

Ellika etrafına baktı. Her şey her zamanki gibiydi. Olması gerektiği gibi. Yalnızca olağanüstü bir sessizlik vardı. Makinelerin hiçbiri çalışmıyordu. Ama biri yeni çamaşır yıkamış olmalıydı. Kurutma dolabında çarşaflar asılıydı. Ellika çarşafları yokladı, hâlâ biraz nemliydi.

– Evet, şimdi ne yapmayı düşünüyorsun? dedi Silvia.

– Ben mi? dedi Ellika.

– Evet, buraya girmek isteyen sendin, dedi Silvia.

Ellika el fenerini kontrol etti. Üzerinde bir düğme vardı. Bu düğme ileri doğru itildiğinde lamba yanıyordu.

– Amaan, ben gidiyorum, burası çok sıkıcı, dedi Silvia.

– Ben bekleyeceğim, dedi Ellika.

– Neyi? dedi Silvia ve der demez de cevabını aldı. Lambalar söndü.

Bütün lambalar. Bodrumdaki bütün lambalar. Her yer karanlığa büründü. Hiçbir şey görünmüyordu.

Kesinlikle hiçbir şey! Silvia nefesini tutmuştu. Ellika onu görmüyordu. Ama derin bir nefes aldığını duymuştu. Minnacık bir ses, hup diye bir şey.

Ellika el fenerini yaktı. Silvia nefesini bıraktı.

Gölmeye başladılar. İkisi birden. Aynı anda. Sessizce güldüler. El ele tutuştular. Sıkıca tuttular birbirlerinin ellerini.

– Bu sensin, değil mi? dedi Silvia.

– Ohoo, günaydın! Ben bir hayaletim, dedi Ellika. Yine sessizce güldüler.

Ve sonra dolaşmaya başladılar.

Karanlıkta, el feneriyle dolaşıyorlardı. Her şey farklıydı şimdi. Fısıldayarak konuşuyorlardı. Ayaklarını nereye bastıklarını tam olarak bilmiyorlardı. Ayaklarını bastıkları yeri ve duvarları aynı anda aydınlatamıyorlardı.

Çamaşır makineleri canavarlara benziyordu. Kurutma makinesi uzay aracına.

Usulca yürüdüler. Önce iki çamaşır sepetine sonra da boya tenekelerine çarptılar. Merdiveni neredeyse deviriyorlardı. Asılı bir perdenin altından geçerken ikisi de çığlığı bastı.

Çamaşırhanenin tam ortasında durdular. El fenerinin ışığını etrafta gezdirmeye başladılar.

– Aaa, dur! Şuraya bak! dedi Ellika. Duvarın yanında, gördün mü?

– atlak gibi, dedi Silvia. Sanki sıvası dökölmüş.

Hemen gidip incelediler. Duvarın bir kısmının sıvası dökölmüş, kırmızı tuğlalar çıkmıştı. Duvarlar gri ve biraz nemliydi. Ve o noktada parlayan bir şey vardı. Küçük bir şey. Sıvayla tuğla arasına sıkışmış bir şey. Silvia lambayı oraya tuttu.

Ellika kalemini eline aldı ve ucuyla kanırtarak o parlak şeyi duvardan çıkardı. Gümüş gibi parlayan bir şey, madeni bir para.

– Aaaaa, dedi Silvia.

Ve lambalar tekrar yandı.

Hepsi birden. Bodrumdaki bütün lambalar.

Ellika ve Silvia keskin ışıhta gözlerini kırıştırdılar. Ve karşı karşıya geçip gümüş parayı incelemeye başladılar. Bir uğur parası olduğu belliydi. Böyle bir şeye herkes sahip olmak isterdi.

– Ne yapacağız şimdi? dedi Ellika. Bunu ortadan ikiye bölemeyiz.

– Evet, dedi Silvia. Ama o daha çok senin hakkın. Böyle olduğunu ikisi de biliyordu.

– Ama eğer bir gün ihtiyacın olursa, dedi Ellika, gerçekten...

– Senden isterim, dedi Silvia.

Birbirlerine baktılar, başlarını salladılar ve bu konuda anlaştılar. Sonra bodrumdan çıktılar. Silvia, Sandra'ya telefon etme sözü vermiş olduğu için evine gitti.

Ellika kapıyı kilitleyip anahtarı cebine attı. Ve merdivenlere oturup yazdı. Yalnızca gerçeği. Duvar-
dan parayı çıkarmasına yardımcı olan kalemle.

Bodrumdaki duvarda bir uğur parası keşfettim.

Silvia Fridolin benimle birlikteydi.

Bir de ses hakkında bir şey keşfettim.

Zifiri karanlıkta ses daha yüksek çıkıyor.

GERİYE BİR TEK ŞEY KALDI

Ellika'nın acelesi vardı. Çok acelesi vardı.

Önce Pampas'a uğrayıp bodrumun anahtarını bıraktı.

– Teşekkürler, çok teşekkürler, dedi. Ne kadar iyi oldu bilemezsin, diye ekledi.

– Anlatmaya değer mi? dedi Pampas.

– Evet, anlatacak çok şey var, ama vaktim yok, dedi Ellika.

Ve koşarak merdivenleri çıkmaya başladı. Bir tek teras kalmıştı. Orayı da keşfettikten sonra seyahati bitecekti. “Bodrumdan çatıya!” diye bağırdı Ellika. Bağırdı ve rüzgâr gibi koştu.

– Masmavi apartmanda... her yerinde... hey hey hey!

Bir çırpıda yedinci kata gelmişti.

Oturduğu dairenin kapısı açıktı.

Ellika içeri daldı. Ve holde duran patates dolu torbaya çarptı. Patates torbasını alıp mutfaka taşıdı, annesine “Merhaba” dedi ve ağır torbayı mutfak tezgâhına bıraktı. Pat!

– Teşekkür ederim, dedi annesi alnını kırıştırarak. Elinde bir karton yumurta vardı.

– Olamaz, dedi Ellika. Yine mi yumurtalar kırıldı?

– Hayır, dedi annesi. Ama bakkalda öğretmenle karşılaştım.

– Yaa, benim öğretmenimle mi?

– Evet, senin öğretmeninle, dedi annesi.

– Ders nasıl geçti? dedi Ellika.

Annesi şaşırmış gibiydi. Yumurta kartonunu elinden bıraktı.

– Ben de sana aynı şeyi soracaktım, dedi. Yapman gereken bir ödev varmış.

– Harika gidiyor, dedi Ellika. Neredeyse bitti, yalnızca teras kaldı.

– Teras mı kaldı? dedi annesi.

– Açıklamamı ister misin? dedi Ellika.

– Evet, çok isterim, dedi annesi.

Mutfak masasının başına oturdular, Ellika her şeyi anlattı. Ödevini biraz değiştirdiğini, Kolomb hakkında yazmaktansa keşif seyahatine çıktığını, bütün apartmanı dolaştığını ve geriye bir tek terasın kaldığını anlattı.

– Terastan sonra hepsi tamam, dedi Ellika.

– İyi ama bunları yazman gerek, dedi annesi.

Ellika gülümsedi. Arka cebinden KÂŞIFIN GÜNLÜĞÜ'nü çıkardı.

– Yazdım bile, dedi. Hem de bir kitap yazdım.
Ve annesi her şeyi anladı.

Hem de hemen. Yüzü aydınlandı, bunun harika bir fikir olduğunu söyledi. Meraklanmıştı. Ellika'nın yazdıklarını hemen okumalıydı. Elini uzattı.

Elini deftere uzattı!

Ellika bir adım geriye çekildi.

Defteri arkasına sakladı.

Şimdi bir şey daha keşfetmişti. KÂŞIFIN GÜNLÜ-
ĞÜ'nü kimse okusun istemiyordu. Kimse ona dokun-
masın, sayfalarını karıştırmamasın istiyordu. Annesi bi-
le, hele öğretmeni... kesinlikle olmazdı.

– Hayırrrr... henüz bitmedi, dedi.

– Tabii ya, dedi annesi.

Teras!

– Teras eksik, dedi Ellika
ve koştu. Hole çıktı, kapıdan
fırladı ve Hanna Demeter'in
kucağına düştü. Yumuşak,
tombul ve parfüm kokulu
kucağına.

– Ellika Tomson!
Meleğim! Tam za-
manında! dedi Han-
na Demeter. Şu şişle-
ri al.

Ellika'nın kucağına bir düzine şiş verdi. Kendisi de yeşillikler ve domates dolu iki kova taşıyordu.

– Hadi gel, çatıya çıkıyoruz, dedi.

Merdivenlerin son basamağına geldiler ve terasa çıktılar.

Güneş, ışık, rüzgâr ve Demeter ailesi.

Baba Ali Demeter, pek de sağlam görünmeyen büyük bir masanın vidalarını sıkıyordu. Masanın üzerinde Mosel ve Divina çekiç için kavga ediyorlardı. Di Demeter nine manzaranın en güzel olduğu yerde, korkulukların yanında oturmuş, içinde avaz avaz bağırان Fısıltı'nın bulunduğu bebek arabasını sallıyordu.

– Ooo, dedi Ellika.

– Her zamanki halimiz, dedi Hanna Demeter.

Yeşilliklerin ve domateslerin olduğu kovaları yere bıraktı. Mosel ve Divina'yı masadan indirdi, ellerindeki çekici aldı ve Di ninenin yanına gitti. Yere düşmüş olan plastik kurbağayı aldı, elbisesinin ucuyla temizleyip çocuk arabasının içine koydu.

Küçük Fısıltı hıçkırdı ve sustu.

Hanna Demeter, nineye döndü.

– Nineciğim, dedi yüksek sesle. Eğer aşağı düşecek olursan çocuk arabasını bırakmayı unutma. Ve bunu düşmeden önce yap.

Demeter nine kıkırdadı, çocuk arabasını bıraktı, ellerini sallayarak Ellika'ya bağırdı:

– Kızım! dedi. Bu akşam eğlence var, gelecek misin?

Ali Demeter elindeki tornavidayı bıraktı, Ellika'ya doğru eğilerek:

– Evet, Ellika, dedi. Anneni de alıp gel.

– Bir sürü insan olacak, dedi Divina. Bin kişi.

– Bütün apartman, dedi Mosel.

– Sen sus! dedi Divina. Ben konuşuyorum.

– Ben de, dedi Mosel.

– Offf! Şu şiş sosu! dedi Hanna Demeter. Nasıl olacaktı? Dört kişi için yarım bardak zeytinyağı konulduğuna göre otuz yedi kişi için kaç bardak konulur?

– Miriam'a sor, dedi Ellika.

– Komşunuz Mandelsten'e mi? dedi Hanna Demeter.

– Evet, matematiği kuvvetlidir, dedi Ellika.

– Peki! Teşekkürler, dedi Hanna ve ardında bir parfüm kokusu bırakarak merdivenlere yöneldi.

Ali Demeter sandalyeleri taşımaya başlamıştı. Mosel göz ucuyla babasının bıraktığı tornavidayı kesiyor, Divina yumruklarını sıkıyordu.

Demeter nine birden:

– Çocuklar! diye bağırdı. Küçük bakraç oradan kaç buraya gel kulağını aç!

Divina kıkırdadı ve Ellika'nın elini tuttu.

- Ooo şimdi Demeter masalı dinleyeceğiz, dedi.
- Demeter masalı mı? O da ne? diye sordu Ellika.
- Bizim masalımız, bilmiyor muydun? dedi Mosel.

Hadi gelsene.

Ellika onları izledi. Ninenin oturduğu, şehir manzarasının en iyi olduğu köşeye gittiler. Şehrin bütün evleri görünüyordu. Bütün çatılar... sivri, düz, yeşil ve kırmızı çatılar. Ve çatıların bittiği yerde gökyüzü başlıyordu.

– Şşş! dedi Demeter nine.

– Bir zamanlar, dedi Divina.

– Çok yakın bir yerde, belki de tam burada, dedi Mosel.

– Kim bilir, belki de günlerden bugün sevgili çocuklar! dedi Demeter nine. Hepinizin çok iyi tanıdığı Uçan Demeter Ailesi, şaşıalı saraylarında bir şölen düzenliyordu. Şölene cesur kâşif Ellika Tomson da davet edilmişti.

Divina ve Mosel kıkırdadılar.

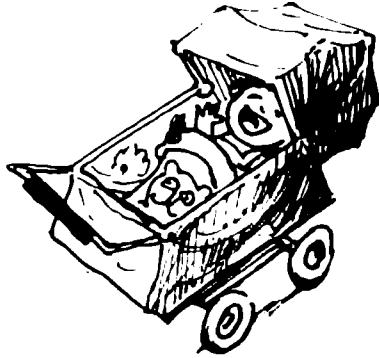
Ellika'ya baktılar.

– Ah, bizim kahramanımız! Ellika Tomson! Hiçbir kâşifin keşfedemediği yerleri keşfetti, dedi Demeter nine. En derin karanlıklardan, yalnızca gökyüzünden görülebilen en aydınlık teraslara kadar.

Demeter ninenin yüzü Pampas'inkinden daha kıvrıktı. Ellika'ya göz kırptı ve anlatmaya devam etti, Ellika hikâyeyi sonuna kadar dinledi.

Sonra evine döndü. Şimdi keşif seyahatini nasıl anlatacağını biliyordu, artık anlatmaya cesareti vardı. Ve KÂŞIFIN GÜNLÜĞÜ'ne Ellika Tomson'un son seyahatini yazdı. Trampet Sokağında boydan boya uzanan masmavi apartmandaki seyahatini.

Teraşa uçan bir nine keşfettim.
Kollarını cırpıp ve uçtu.
Ama kâşif Tomson hâlâ burada.

SONSÖZ

- son bir şey daha

Ellika Tomson'un keşif seyahati mayıs ayının bir cuma günü saat üçe çeyrek kala başladı ve ertesi gün saat bir civarında bitti. Ama Ellika'nın cumartesi günü çok uzun geçti.

Masalı dinledikten sonra eve gitti ve yazmaya başladı. Yazdığı metne "Kâşif Ellika Tomson'un Gerçek Öyküsü" diye başlık attı. İki buçuk sayfalık bir metindi. Pazartesi günü okula gittiğinde öğretmenine verdi. Öğretmeni bunun "hayal gücü yüksek" bir metin olduğunu söyledi.

Ellika, öğretmenin yazdıklarını beğenip beğenmediğini asla öğrenemedi. Ama annesi bunun "en iyiden de iyi" olduğunu söyledi ve bu Ellika'ya yetti. Bu konuda annesine çok güvenirdi.

Aslında daha uzun bir metin yazmayı düşünmüştü, yalnızca yazmak istediği için, ama hali kalmamıştı. Eli ağrımişti. Bir süre dinlenip devam etmeyi düşünüyordu. Ama Ellika'nın halası ile kuzeni onları ziyarete geldi.

Kuzeni Harry küçük top güllesi koleksiyonu yapıyordu. Koleksiyonundaki en küçük gülle dört milimetre çapındaydı. Bir top için olağanüstü küçüktü. Halasının adı, herkesi sinir eden o kız gibi Sandra'ydı. Ama o Sandra'ya hiç benzemiyordu. Çünkü Ellika'nın halası hiç kimseyi sinir etmezdi.

Sandra ile Harry gittikten sonra Miriam Mandelsten yine yüksek sesle müzik çalmaya başladı. Bunun üzerine Ellika'nın annesi sonunda kulak tıkacı almaya karar verdi. ("Komşudan müzik sesi geliyor" başlıklı bölüme bakın.)

Ellika da kulak tıkacı almaya giden annesiyle birlikte çıktı ve dönüşte dondurma aldı.

Sonra Ellika'nın babasına telefon açtılar. O sırada babası cezaevindeydi, ama şimdi özgür.

Ellika'ya bir daha asla araba çalmayacağına söz verdi. Asla! Ellika onun doğru söylediğine inanmak istiyordu. Şimdi Ellika'nın babası ve Pampas, eski günlerde olduğu gibi, haftada iki gün satranç oynuyorlar.

Ellika annesine babasının fotoğrafını da sordu. ("Apartmanın altın küpeli, en havalı çocuğu" başlıklı bölüme bakın.) Harry ve Sandra gelmeden hemen önce sormuştu. Fotoğrafın niçin cüzdanda olmadığını sormuştu. Ellika'nın annesinin gözleri dolmuş, Ellika'yı kucaklamış, daha iyi bir yere, çalışma odasındaki panoya astığını söylemişti.

Eğer Ellika'nın annesinin işini merak eden varsa, onun karışık bir iş yaptığını söyleyebiliriz. Bazen ne yaptığını kendisi bile bilmiyor.

Terasta düzenlenen davet için de söylenecek birkaç şey var.

Davete 126 kişi geldi, ama yalnızca 40 sandalye vardı. Bu kesinlikle sorun olmadı. Çünkü davetliler hiç oturmayıp durmadan dans ettiler. En çok da Pampas dans etti. Bütün gece tango yaptı. Yalnızca tango. Çoğu kez Eddi Teyzeyle. Arada bir de Balustra'yla. Tabii teyzelerin şemsiyeleri de yanlarındaydı. Hem de yağmur yağmamasına rağmen.

Pampas bir parça içki de içti.

Beş tane de şiş yedi.

Ve ıslık çaldı. Üstelik bütün bunları aynı anda yaptı!

En zor gösteri de Miriam Mandelsten'indi.

Bir köşeye çekilmiş, kâğıt kalem olmaksızın en zor problemleri çözüyordu.

Biri onun matematik dâhisi olduğunu söyledi ve Miriam çarpma işleminde dünya şampiyonu olmaya karar verdi. Yama işi örtüyü Bay Koriander'e verdi. Dünyanın en büyük yama işi örtüsü değildi, ama bir pul koleksiyoncusu için yeterince büyüktü.

Eğlencenin sonuna doğru büyüklerin çoğu sarhoş

olmuştı, ama ne kimse terastan aşağı düştü ne de kavga çıktı. Bir ara üç kişi kavgaya yeltense de Demeter nine aralarına girdi, kollarını çırpıp bir tavuk gibi gıdıkladı.

Hiç kimse onun ne yaptığını anlamadı, ama kavga da daha başlamadan bitti.

Janus da şölene gelmişti ama çok kalmadı. Anne ve babası çok yorgundu. Bir önceki geceyi hastanede geçirmişlerdi. Ellika ve Janus yalnızca şöyle bir merhabalaşmışlardı. Artık çok sık buluşmuyorlar. Bir nedeni yoktu, ama öyle oldu işte. Buna karşılık Ellika ve Silvia arada bir buluşuyorlar. Tabii Sandra olmuyor.

Ellika için teras partisinin en iyi tarafı Viliam Fridolin'in de gelmiş olmasıydı. ("Apartmanın altın küpeli, en havalı çocuğu" başlıklı bölüme bakın.)

Viliam müzik grubundaki arkadaşlarıyla birlikte gelmişti. Hepsi de Ellika'yla tanışmak istiyordu. Ellika önce çok utangaç davranmış, onlarla konuşmaya cesaret edememişti. Hatta davul çalan Nanna'yla bile.

Artık utangaçlığı kalmadı. Şimdi sık sık gidip prova yapan grubu izliyor. Arada bir de Nanna ile davul çalıyor, öğrenmeye çalışıyor.

Ve gruba üç şarkı sözünü yazdı.

*İlgilenen okuyucular için:
İşte Ellika'nın yazdığı ve öğretmeninin "hayal gücü
yüksek" bir metin olarak nitelendirdiği ev ödevi.*

KÂŞİF ELLİKA TOMSON'UN GERÇEK ÖYKÜSÜ

Sevgili arkadaşlar,

Kulaklarınıza inanamayacaksınız. Kulaklarınızın büyük ya da küçük, temiz ya da kirli olmasının önemi yok. Hatta biraz kıllı bile olabilirler.

Dünya üzerindeki yaşayan en cesur kâşifin harika öyküsüne inanamayacaksınız.

Evet.

Evet! Evet! Evet!

Doğru işittiniz.

Bu dünyada YAŞAYAN.

Ellika Tomson'un yaşayan bir kâşif olması sanırım olağanüstü bir şey. Çünkü diğer kâşiflerin hepsi ölü! Bunu hiç düşündünüz mü? Hiç kimsenin görmediği bir sürü ihtiyar. Örneğin şu Kolomb. Elimizde çok eski resimlerinden başka ona ait ne var? Silik birkaç resimden başka hiçbir şey yok. İşte bu nedenle kâşifin nasıl biri olduğunu, annesinin kim olduğunu kesin olarak bilemiyoruz. Köpeği ya da bisikleti var mıydı bilemiyoruz.

Oysa Ellika Tomson!

O ÖLMEDİ.

Annesi bile ölmedi. Hatta babası bile yaşıyor. Ama bu biraz karışık bir mesele olduğu için bir kenara bırakıyoruz. Şimdilik. Şu anda. Bugün için önemli olan Ellika Tomson'un yaşıyor olması.

Yaşasın yaşayan tek kâşif!

Ve şimdi kâşif Ellika Tomson'un diğer kâşiflerden farklı olan bir başka özelliğine geliyoruz.

O HİLE yapmıyor.

Yalnızca keşfedilmesi zor şeyleri keşfediyor. Kolaylıkla göze çarpmayan şeyleri. Kâşiflerin çoğu hile yapıyor, en basit şeyleri keşfediyorlar. Örneğin en yüksek dağları, en büyük gölleri ve hatta denizleri keşfediyorlar. Ya kocaman bir ülkeyi ya da bir ülkeden daha büyük toprakları.

Ben bunların adlarını bile hatırlamıyorum.

Örneğin şu Kolomb.

Amerika'yı keşfetti.

Anlıyor musunuz? Yani Amerika'nın keşfi ne kadar zor olabilir? Amerika'nın ne kadar büyük olduğunu biliyor musunuz? Bilmiyorsanız anlatayım. Gerçekten ÇOOOOOK BÜYÜK!!! Keşfetmesi çooooook zor olmalı, öyle değil mi? Üstelik keşfedilmeden önce orada yaşayanların Amerika'yı keşfetmemiş olmaları da çooooook tuhaf.

Orada yaşamalarına rağmen.

Yani Amerika'da!

Ya da bir dağı ele alalım. Bu dünyada kocaman bir dağı keşfedemeyecek biri var mı? Hem de tam önünde dururken? Bir dağı keşfetmek de çooooook zor olmalı, öyle değil mi?

Oysa bir kum tanesini keşfetmek.

İşte bu gerçekten ÇOK zor.

Şimdi size Ellika Tomson'un en zor keşiflerinden birincisini anlatacağım. Bölümün adı şöyle:

Ellika Tomson Bir Kılıklı Kulak ve Anneye Benzen Bir Kibrit Çöpü Keşfediyor.

Bir gün Ellika Tomson sokakta dikiliyordu. Kâşif gözlerini kullanma sanatını yeni öğrenmişti. O kadar güçlü gözlerdi ki bunlar, başkalarının bakmaya cesaret edemeyeceği şeyleri görebiliyorlardı.

O gün güneşli bir gündü.

O günün güneşli olduğunu kim olsa keşfedebilirdi.

Ama Ellika Tomson ekstra keskin gözleriyle ışığın ötesine, karanlığa baktı. Önce bir mağaraya baktığını düşündü. Çünkü yalnızca kocaman bir delik vardı. Ürkütücü büyüklükte bir delik. Ama Ellika Tomson çok cesur olduğu için korkmadı. Gözlerini kapamadı.

Bir başka sefer gözlerini kapamıştı ama yine de cesurdu.

Şimdiyse gözlerini açık tuttuğu için cesurdu. Gözlerini kırpmadı bile. Ve mağaranın içinde otlar gördü. Gri otlar, bunların mağarada biten otlar olduğunu düşündü. Ama birden bunun bir mağara DEĞİL, KULAK olduğunu keşfetti! Böylesi kocaman bir kulağı düşünebiliyor musunuz? 342 metreden başlıyor ve birdenbire anlaşılmaz bir şekilde son buluyordu! Ot sandığı şeyler de, gri kıllardı.

Ellika öylece kalakaldı.

Dizlerine kadar kıllı bir kulağa gömülmüş.

Dışarı baktı. Ne gördü dersiniz?

Annesinin bir kibrit çöpüne dönüştüğünü. Çok uzaklardan kollarını sallayarak bağırarak bir kibrit çöpüne. Ellika Tomson, çok özel kâşif gözleri sayesinde onu net bir şekilde görebiliyordu. İMDAT ANNEM YANIYOR dedi Ellika Tomson. Kulaktan çıktı ve itfa-iyeyi aradı. Alev rengi arabalar sirenlerini çalarak geldiler ve aslında Ellika'nın annesi olan kibrit çöpünü söndürdüler.

Ve herkes mutlu oldu.

İşte Ellika Tomson Kıllı Kulak'ı ve Kibrit Kadın'ı böyle keşfetti.

İkinci bölümde başka keşiflerden bahsedeceğim.

Ve cevaplanmamış önemli sorulardan.

Örneğin yağmur yağmamasına rağmen bazı teyzelerin niçin şemsiye taşıdıklarından.

Ellika'nın hiç keyfi yok, çünkü pazartesiye kadar bir ödev yazması gerekiyor; hem de sayfalarca, hem de uzun zaman önce yaşamış bir kâşif hakkında...

Ama komşusu tamirci ve temizlikçi Pampas ona küçücük bir defter, bir kalem ve yepyeni bir fikir verir: Neden Ellika kâşif olup da kendi keşif günlüğünü yazamasın? Keşfetmek için uzak ülkelere gitmek şart mı? İnsan yaşadığı apartmanda keşif seyahatine çıkamaz mı? İşte Ellika Tomson'un ilginç ve maceralı keşif seyahati böyle başladı...

Daima keşfedilecek bir şey vardır! En iyi bildiğinizi sandığımız yerde bile!

ISBN 978-975-8859-95-5

9 789758 859955

